

# Düş Art®

OKUR  
YAZAR  
ÇİZER  
PLATFORMU

Benim hiçbir şeyimsin  
Benimden çok daha az  
Mese misin bilmem ki nesin  
Mundan fazla beyaz  
Benim hiçbir şeyimsin  
Lığın yokluğun anlaşılmas  
Aliba eski liman üzerindesin  
Nasıl karanlığıma bir yıldız  
Dudaklarınla  
En fazla  
Üniver  
Yalnız

"İNSAN BİR AKŞAMÜSTÜ ANSİZİN  
YORULUR TUTSAK ÜSTURA AĞZINDA  
YAŞAMAKTAN."

# Attila İlhan



**Ataul Behramoğlu**  
"Montaigne"  
Oyununu yazdı

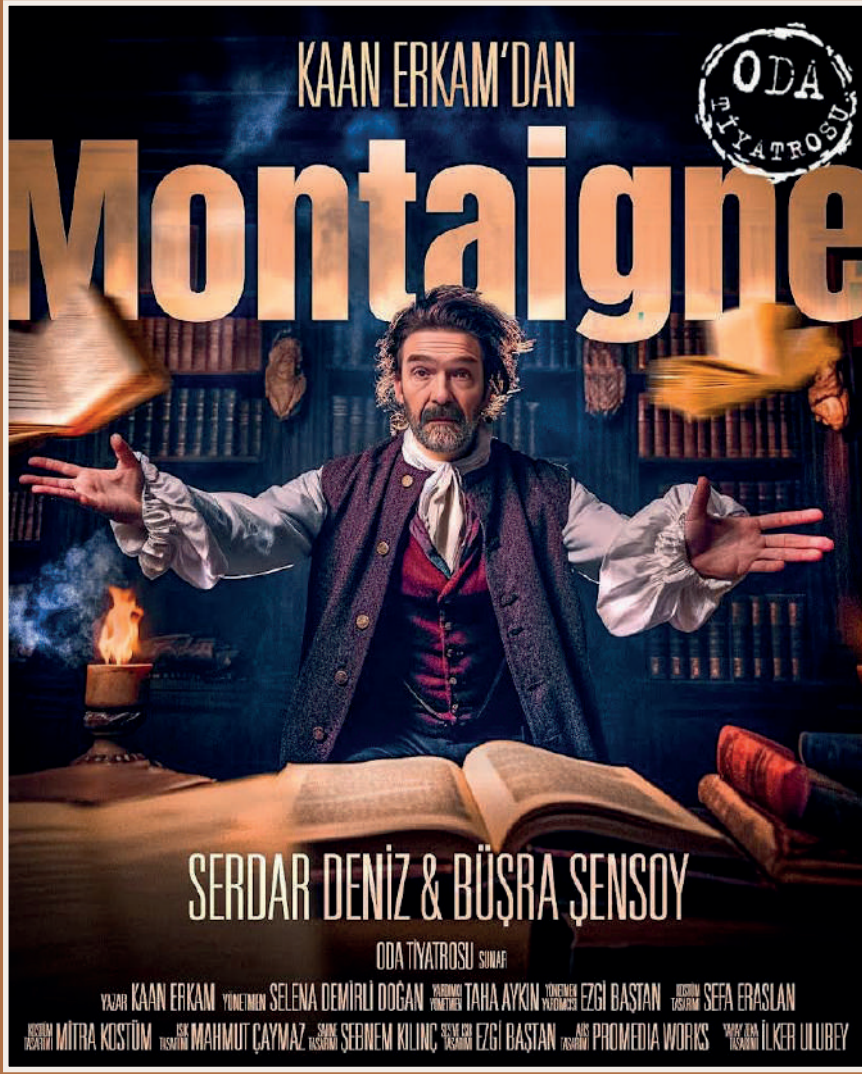
RÖPORTAJ:

BURAK SARIMOLA





Ne İzlemeli?





# İÇİNDEKİLER

--- MAYIS - HAZİRAN 2024 ---

Ataol Behramoğlu   <i>İnceleme</i>	<i>Montaigne</i>	9
Şeyda Bozkurt   <i>Özel Dosya</i>	<i>Attilâ İlhan</i>	15
Savaş Aşçı   <i>Röportaj</i>	<i>Burak Sarmola</i>	19
Şeyma İzler   <i>Sohbet</i>	<i>Nezaket</i>	25
Elif Akpolat   <i>Öykü</i>	<i>Can Kıvrığı</i>	27
Yağmur Ayan   <i>Öykü</i>	<i>Kış</i>	55
Savaş Aşçı   <i>Öykü</i>	<i>Kantocu</i>	59
Ersin Doğan   <i>Öykü</i>	<i>Yılka</i>	45
Savaş Aşçı   <i>Şiir</i>	<i>Seviyi Büyütmek</i>	47
Ezgi Ülkü Aykut   <i>Öykü</i>	<i>Kadim Aşk</i>	49
Yasin Dedebeiroğlu   <i>İnceleme</i>	<i>Dayanışmanın Ruhu ve Direniş</i>	57
Nevin Ulusoy   <i>İnceleme</i>	<i>Frida</i>	61
Eray Emin Aydemir   <i>Makale</i>	<i>Umberto Eco</i>	65
Şeyda Bozkurt   <i>Şiir</i>	<i>Favz Et Uzak Bir Yerdeyim</i>	68
Esra Koyuncu   <i>Şiir</i>	<i>Belki</i>	69
Sosyal Sorumluluk   <i>Düş Art</i>	<i>Sarman</i>	70

*Düş Art*<sup>®</sup>

KÜNYE



Sahibi: DüşArt  
Genel Yayın Yönetmeni: Savaş Aşçı  
Yayın Kurulu: DüşArt  
Yayına Hazırlayan: Duygu Yeloğlu / DumedyA

e-mail: bilgi@dusart.com  
web sitesi: www.dusart.com

Tasarım:  
DUMEDYA  
www.dumedyA.com  
duygu@dumedyA.com

Baskı: ---



# Manifesto

## *Düş Art Nedir?*

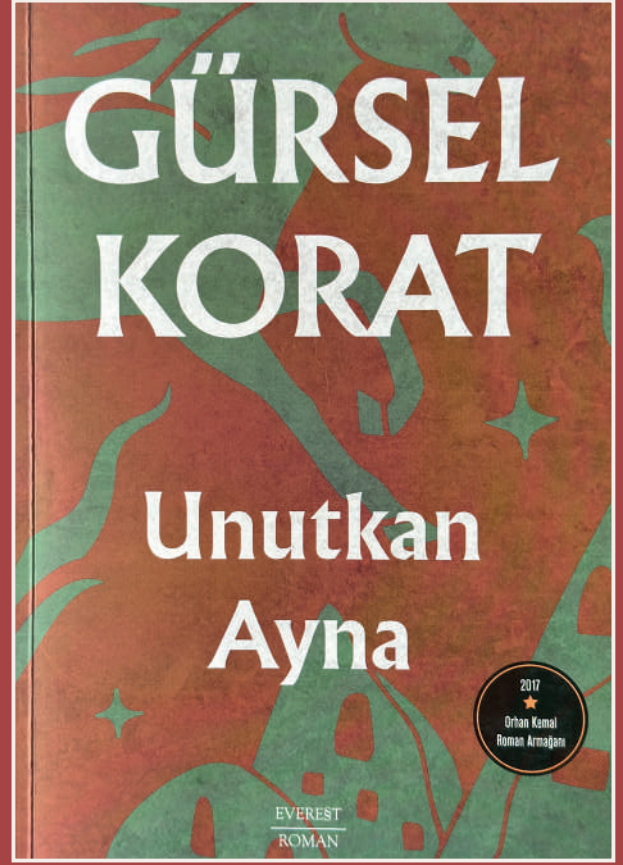
- Edebiyat ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlayan kolektif, bağımsız bir oluşumdur.

## *Ne Yapar?*

- Edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, konser, podcast yayınları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı amaçlar.
- Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür-sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanır. Bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyesine katmayı, hep birlikte ürettikleriyle toplumsal fayda sağlamayı hedefler.
- Düş Art, bağımsız üretimin ve üretim safhasındaki sanatçının yanında olarak üretimi destekleyip teşvik edici olmayı amaçlar.



*Ne Okumalı?*



*Düş Art*



DERGİ

# EDİTÖRDEN

## EDITÖRDEN



*Sevgili Okurlar;*

Antik dönemlere kadar gidip bakacak olursak göreceğimiz şey; edebiyatın, müziğin ve resmin birbirini etkileyip beslediği olacaktır. Uzun uzun Antik dönemlere dair yazmayacağım elbette. Sadece, Düş Art'ın amaç ve içerikleri hakkında bilgi vermek istiyorum. Bunun için de öncelikle, tüm sanat dallarının çok eskiden beri birbirini etkilediği ve hatta çoğunlukla bir arada olduğunu vurgulamak isterim. Biz de Düş Art olarak edebiyat

ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlıyoruz.

Zaman zaman yazı aracılığıyla, zaman zaman müzik aracılığıyla, zaman zaman da diğer sanat dallarıyla okur, dinleyici ve takipçilerimize ulaşmaya çalışacağız. Bunun yanında, ürettiğimiz içeriklerle Yazar ile Okur, Müzisyen ile Dinleyici gruplarını çeşitli organizasyonlarla bir araya getirmeyi amaçlıyoruz. Dinleti, söyleşi gibi çeşitli etkinliklerle bir arada olacağız.

Düş Art olarak;

edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı...

Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür-sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanıyor, bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyemize katmayı, hep birlikte ürettiklerimizle toplumsal fayda sağlamayı amaçlıyoruz.

*Savaş Aşçı*





## İNCELEME



Ataol BEHRAMOĞLU

# Montaigne

Michel de Montaigne 1533-1592 yılları arasında, demek ki sadece 59 yıl yaşamış büyük bir düşünür, bir kont. Hem doğum hem ölüm yeri kendi adını taşıyan Montaigne Şatosu.

Doğal olarak çok iyi bir eğitim almış. En erken yaşlarda eski Yunan ve Latin dillerini ve edebiyatlarını öğrenmiş. Platon'dan Sokrates'ten etkilenmiş.

Montaigne bir düşünür, filozof. Fakat aynı zamanda bir edebiyat insanı. Sadece düşünür ya da sadece edebiyatçı olsa belki bu kadar etkili olmazdı. Kişiliğinde iki özelliği başarıyla buluşturmuş.

Dünyaca ünlü yapıtı "Denemeler" Türkçede de Sabahattin Eyüboğlu'nun harika çevirisiyle kültür hazinemizin en değerli ürünleri arasındadır.

Seçkin tiyatro ada-

mı Kaan Erkam birbiri ardına sıraladığı ve yine kendi yarattığı Oda Tiyatrosu'nda sahnelenen oyunlarına bir yenisini ekledi: Montaigne.

Bu küçük, butik tiyatro salonlarına, daha doğru-su mekânlarına bayılırım. Çünkü bence tiyatro sanatı oralarda doğar, nefes alır.

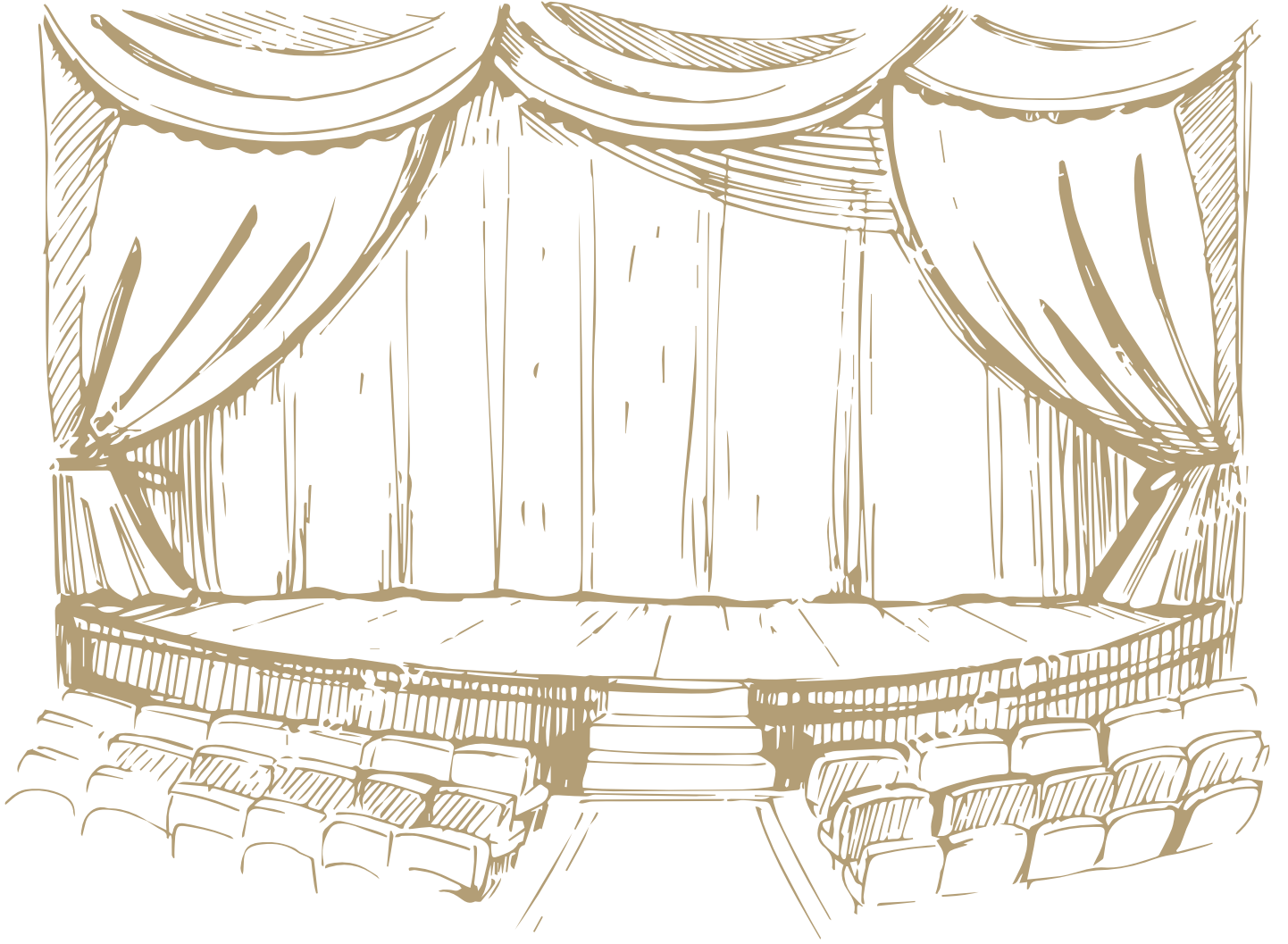
Tiyatro sanatı için bilinen, çok anlamlı bir özdeyiş vardır: Tiyatro yapmaya iki kalas bir heves yeterlidir. Yani sahne oluşturacak bir küçük mekân olsun ve yeter ki tiyatro yapmak isteyiniz. Bu iki şey tiyatro sanatının yaratılması için yeterlidir. Sözümlü ettiğim küçük tiyatro mekânları bu özdeyişin gerçeği ne kadar doğru yansıttığının kanıtıdır.

Kaan Erkam'ın Oda Tiyatrosu salonunda sadece

59 sandalye var.

Fakat bu minik salonun her oyunda her gece tıklım tıklım dolu olduğunun canlı tanığıyım. İzleyici bu tiyatro mekânında sadece bir oyun izlemiyor, oyuncularla birlikte tiyatroyu yaşıyor. Önemli olan da budur. Tiyatro oyunu sadece izlenmez. Bu canlı performans oyuncularla birlikte nefes nefese yaşanır. Bence zaten tiyatronun özü de budur. Belli bir süreçte canlı olarak yaşanan şey...

Kaan Erkam'ın Montaigne'ine Ölüm Üzerine Bir Deneme alt başlığı çok yakışır. Zira bu metinde büyük düşünürün, sadece bir filozof olarak değil, hatta daha da çok sıradan bir insan olarak ölüm hakkındaki düşüncelerini, sorunlarını, korkularını, izliyoruz.



Sıradan insan derken, sahnede bir de gerçekten sıradan bir insan olarak onun yardımcısı genç bir hanımı görüyoruz. Zaten oyun baştan sona büyük ölçüde bu iki insanın, büyük düşünürün ve sempatik yardımcısının diyalogundan oluşuyor. Bu diyaloglarda halk insanının ölüm olgusuna bakışındaki doğallık ve sadelikle, aydının bu konudaki kuşkularının ve korkularının karşıtlığına da ilgiyle tanık oluyoruz.

Kaan'a, oyunun içeriğini oluşturan düşüncelerin ne kadarı Montaigne'nin ne kadarı senin, diye sordum. Yüzde elli yüzde elli, diye yanıtladı.

Montaigne gibi bir düşünürle üstelik ölüm ve (doğal olarak da yaşam) konusunda böylesine bir buluşma, yazar ve kuşkusuz oyuncular ve yönetmen için büyük bir deneyim olmalı.

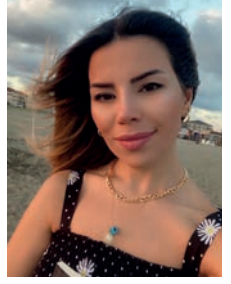
Bence hepsi bu deneyimin üstesinden başarıyla geliyorlar. 16. yüzyılın sonlarında yaşamdan ayrılmış olan Montaigne, bir an için Kaan Erkam'ın oda tiyatrosuna uğrayarak kendi adını taşıyan oyunu izleyecek olsa kuşku yok ki Erkam'ın, yönetmen Selena Demirli'nin, sahnede kendisini canlandıran Serdar Deniz'in ve dünya gözüyle ilk kez görüp tanıyacağı yardımcısı Büşra Şensoy'un ortak yaratısını hayranlıkla alkışlayacak ve "İyi ki yaşamışım" diye mırıldanacaktır.

Daha önce [www.cumhuriyet.com.tr](http://www.cumhuriyet.com.tr) 'de yayımlanmıştır.



Sen benim hiçbir şeyimsin  
Yazdıklarımın çoğundan daha az  
Hiç kimse misin benim ki nesin  
Kızumundan fazla beyaz  
Hiçbir şeyimsin  
anlaşılm

## ÖZEL DOSYA



Şeyda BOZKURT

@seydabozkurtofficial

# Kaptan Attilâ İlhan

Attila İlhan, 15 Haziran 1925 tarihinde İzmir'in Menemen ilçesinde, Muharrem Bedrettin Bey ve Perihan Memnune Hanım'ın çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Kardeşleri Türk tiyatro ve sinema sanatçısı Çolpan İlhan ve Avukat, Yazar Cengiz İlhan'dır. Çoğu kişi tarafından yanlış bilinen ismi aslında çift "t" ile yazılır. Kendisinin de yaşamı boyunca isminin doğru yazılışına büyük önem verdiği bilinir. Şair ilk ve orta öğrenimini İzmir Karşıyakada tamamladı. Babasının tayinleri nedeniyle çocukluk yılları Menemen ve Iğın'da geçmiştir. Bu dönemlerde yaşadıkları çiftlik evindeki yaşça büyük kadınlardan masallar dinleyerek büyür ve amcası ona eski harfleri, mezarlık yazılarını öğretir. Ortaokula gittiği yıllarda Jules Verne ile tanışır. Onun peşinden ise Panait Istrati ve Falih

Rıfkı Atay gibi yazarlar gelir. Sinemaya merakı da bu dönemde başlamıştır ve dönemin birçok filmini izlemiştir. Alt yapısı her ne kadar bu saydıklarımız gibi görünse de hayatını en çok etkileyecek isim Nazım Hikmet olmuştur diyebiliriz. İzmir Atatürk Lisesinde birinci sınıfı okurken mektuplaştığı bir kıza yazdığı Nazım Hikmet şiirleriyle yakalanmasıyla 1941 Şubat'ında, On altı yaşındayken tutuklandı. Lisede komünistlik yapmak ve ayrıca örgüt kurmakla suçlanarak ara vermek eğitimine zorunda kaldı. O günlerde Kaptan'ın duygularını ve yaşadıklarını anlayabilmek için "On altı yaşında bir çocuğun ders esnasında cezaevine götürülmesi ne demektir düşünmenizi isterim. Bu son derece yıkıcı, son derece vurucu ve sarsıcı bir şeydir. Bir gün öncesine kadar okuldaki arkadaşlarıyla görüşen,

şakalaşan bir çocuk, ertesi gün eğer çevresinde idam mahkumlarını, katilleri ve buna benzer suçları işlemiş insanları görürse neler hisseder? Suç işlediğime hiç inanmadım. Aksine bana karşı büyük bir suç işlendiği duygusuna kapıldım." sözlerine kulak vermemiz gerekir. Bu süreç yaşanırken avukatı onu kurtarmak için asabiye raporu almak ister ve bu süreci yine Kaptan "Beni kurtarmak için harekete geçen avukatlar, bazı gerekçeler ileri sürdüler. Tesadüfe bakın ki o zamanlarda memleket hastanesindeki asabiye-hekim gitmiş. Bunun üzerine İzmir'e yakın olan Manisa Ruh ve Sinir hastalıkları hastanesine sevk edildim. On altı yaşında bir çocuğun akıl hastanesinde iki yüz hasta arasında üç hafta geçirmesi ne demektir bir düşünün. Bu benim için son derece yıkıcı ve yıldırıcı bir şeydi." şeklinde anlatır.

Nazım Hikmet şiirinin başına açtığı dertler tutuklanmakla bitmedi. Başka devlet okullarına kabul edilmesi de yasaklandı. Geleceğin büyük şairi yine de şiir yazmaktan vazgeçmedi. On altı yaşında Balıkçı Türküsü şiirini yazdı ve şiiri Yeni Edebiyat dergisinde yayımlandı. Herhangi bir okula devam edemeyeceğine dair eline verilen belge sebebiyle bir süre ara vermek zorunda kalmıştı ki Danıştay okuma hakkını ona geri verdi.

Danıştay kararı sonrası İstanbul'a gelerek Işık Lisesine yazıldı. Lise son sınıftayken Chp şiir yarışmasına amcasının kendisinden habersiz gönderdiği Cebberoğlu Mehmed şiiriyle dönemin pek çok ünlü şairini geride bırakarak ikincilik ödülünü aldı. 1946'da mezun oldu. Liseden sonra İstanbul Hukuk Fakültesini kazandı ve üniversite yaşamının başarılı geçen yıllarında Yığın ve Gün gibi dergilerde ilk şiirleri yayımlanmaya başladı. Şiir tutkunu olan Attila İlhan 1948'de ilk şiir kitabı Duvar'ı kendi olanaklarıyla yayımladı. Nazım Hikmet "Duvar" için şu sözleri söyledi. "Duvar beni çok sevindirdi. Attila İlhan gayet soylu, özlü şair, pek beğendim. Aşk olsun delikanlıya..."

Büyük usta nahif ruhunun yanında mücadeleci bir yapıya sahipti. 1949 Yılında Nazım Hikmet'in serbest bırakılması için Paris'e gidip pek çok sosyalistle birlikte adımlar atmıştı. Avrupa'yla tanışması bu mücadele sayesinde olmuştu. Bu sayede yeni yerler keşfetmiş

ve farklı deneyimlerin tadına varmıştı. Bunun insanı doyuran ve yaratıcılığı etkileyen bir deneyim olduğunu anlamıştı. Daha çok okuyup daha çok bilgiye sahip olmak için çaba sarf ediyordu.

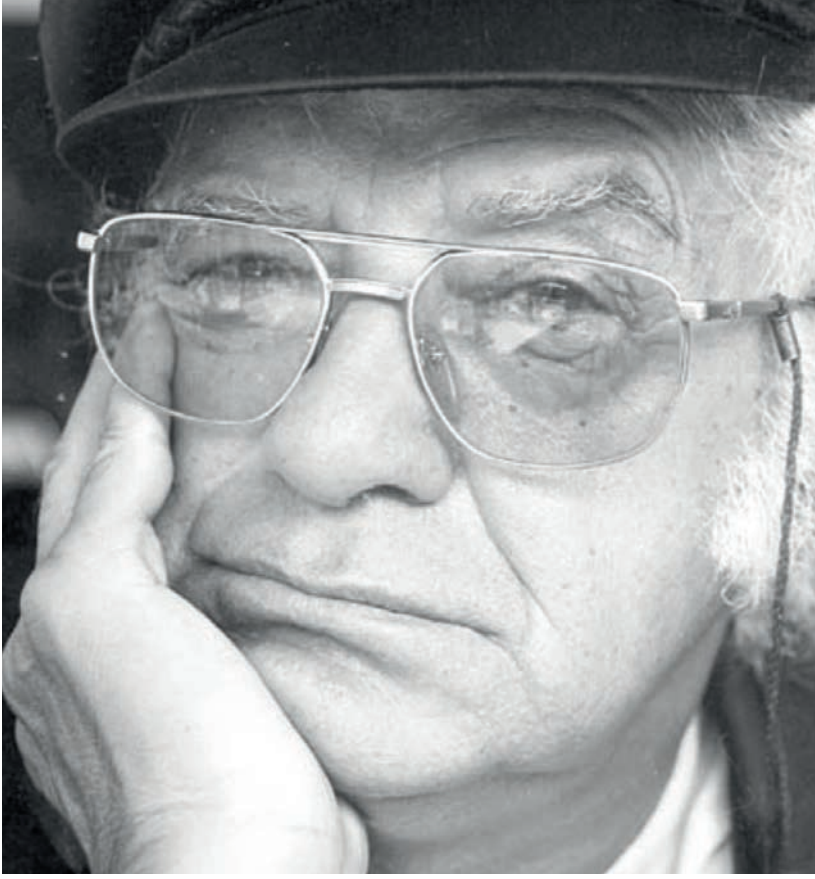
1951 yılında Gerçek gazetesinde bir yazısından dolayı soruşturmaya uğrayınca Paris'e tekrar gitti. Fransadaki bu dönem, Attila İlhan'ın Fransızca'yı ve Marksizm'i öğrendiği yıllardır. 1950'li yılları İstanbul - İzmir - Paris üçgeni içerisinde geçiren Attila İlhan, bu dönemde adını yavaş yavaş Türkiye çapında duyurmaya başladı. Paris ise onu çok etkilemişti ve Parisliler de ondan etkilenmişti. Bu yüzden ona kaptan diye çağırıyordu. Deniz tutkunuydu. Çocukluğunda kaptan olmak istiyordu. Bu yüzden şiirleri deniz, liman, rüzgâr ve levanten temalarına ağırlık veriyordu.

Yaklaşık altı yılı Avrupa'da geçmişti. Öykülerinde, şiirlerinde gittiği yerlerden tanıştığı insanlardan bahsediyordu. İyi irdelerdi insanları, herkesle tanışır, hemen kaynaşır ve hikâyeler çıkarırdı onlardan. Paris'ten, batıyı iyi gözlemleyerek döner ve döndüğünde denemelerinde; kimlik arayışı, sol, batı, cinsellik tartışmaları gibi konuları işler. Romanlarında ise yine daha önce yapılmamış olan eşcinsellik konusuna yer verir.

Avrupa serüveninden sonra Türkiye'ye döndü ve gazetecilikle ilgilendi. 1950'li yıllardan yaşamının sonuna kadar



gazeteci kimliğini hep üzerinde taşıdı. Zaten yazmak onun için tutkuydu ve çok da iyiydi. Sonraları Türk Sinemasını için senaryolar yazdı ve eserler bıraktı. Attila İlhan ve Yeşilçam efsanevi oyuncusu Sadri Alışık ile akrabalar. Attila İlhan'ın kız kardeşi Çolpan İlhan Sadri Alışık'la evlenmiştir ve bu evliliklerden Kerem Alışık dünyaya gelmiştir. Attila İlhan ve Sadri Alışık'ı bir arada düşünmek bile çok güzel bir duygu. Kendisi 1968' de Biket İlhan ile evlenir ve on beş yıl evli kaldılar.



Mavi akımın kurucusu olan Attila İlhan şair kimliği ile tanınsa da bir aydın olarak çok büyük imzalar atmıştı. Şiir, roman, eleştiri, senaryo, televizyon skeçleri, gezi yazısı, öykü, söyleşi ve anı türlerinde Cumhuriyet Döneminde eserler kaleme almış, Mavi Akımı'nın öncülerinden Türk şair, romancı, düşünür, deneme yazarı, gazeteci, senarist ve eleştirmendir. Zaten toplumdaki gerçekçi bir şairdi. Televizyon programlarında hiç takılmadan uzun cümleler kurar ve neredeyse hiç durmazdı. Akıcı konuşmasını engin kültürüyle harmanlayıp konuşmalar yapardı. Birçok dalda eser vermesini "Benim düşünceme göre yirminci yüzyılda bir sanatçı büyük

bir fikir ve estetik sentezi yapar. Söylemek istediği şeyler hangi sanat dalıyla daha güzel ifade edilirse onu seçer. Yani bazı şeyler vardır ben onu şiirle ifade edebilirim. Bazı şey vardır şiirle ifade edilemez o zaman onu da televizyon dizisi ile anlatırım" şeklinde açıklar ve çok yönlülüğünü nasıl ustaca kullandığını gösterir.

Kaptan'ın rutinlerinden biri de hemen her gün bir pastaneye giderek; kâğıt kalemle mutlaka iki sayfa yazmasıydı. En çok da Elmadağ'daki Divan pastanesine giderdi. Buralarda yazdıklarını evine gidip daktilo ederdi. Kendisini görmek, danışmak veya sohbet etmek isteyenleri de yine pastaneye davet ederdi.

Kaptan, disiplinliydi; uyuması, uyanması, kahvaltısı, yemeği, yazması... her şey saati saatine gerçekleşirdi.

Şiirlerini zaman zaman yolda yürürken kafasından yazar ve şarkı söyler gibi söylemiş. Eve gidene kadar bu şiiri mırıldanır, eve gidince de oturup yazarmış. Attila İlhan ustanın ezberden dudaklara dökülen "Sen Benim Hiçbir Şeyimsin" insanın ruhunu dolduran o şiir, en güzel şiirlerinden bir tanesidir. İnsana dizeleri okurken en sevdiği kişiyi düşündüren ve o kişiden uzak olduğunu ona ait olmadığı hissettiren bir şiirdir. Şiirin hikâyesi ise şöyledir;

İzmir de yaşarken telefonda kendisini arayan tanımadığı bir kadınla üç-dört ay kadar uzun sohbetler sonrası kadın bir daha aramaz. Bu olay üzerine bu şiir doğar. Sen benim her şeyimsin denilmek istenen kişiye sen benim hiçbir şeyimsin denilir. Aradan bir zaman geçtikten sonra sizin hiçbir şeyinizi başkasının her şeyi olarak görürsünüz. O zaman üçüncü şahıs olarak uzaktan izlemek zorunda kalırsınız. Bütün köşe başları Attila İlhan'a aittir. Bazı şiirleri Ahmet Kaya tarafından bestelenmiştir. Sen Benim Hiçbir Şeyimsin, Mahur Beste, Haçan Ölesim Gelir gibi... Bir diğer şiiri Sultan-ı Yegah'ı da On İki Mart Darbesini eleştirmek için yazmış fakat bu şiir yıllar sonra bestelenerek dönemin hit şarkılarından biri olmuştur.

Atatürk'ün kuruluşunda öncüsü olduğu Cumhuriyetimizin akılcı ve gerçekçi savunucularından biridir. Gerçek anlamıyla aydın, Atatürkçü, ulusuna, ülkesine ve kalemine sahip çıkan ve seven bir adamdı. Tam anlamıyla çok üretken bir sanat adamıydı. Büyük adamlar, büyük izler bırakıyor ve biz o izleri yaşıyor ve tadıyoruz. "Ölümüm birden olacak" demişti. İnsan yaşadığını ve yaşayacağını yazıyor. Ne demişti ünlü şair "Ölüm kadar çabuksa eğer yaşa-

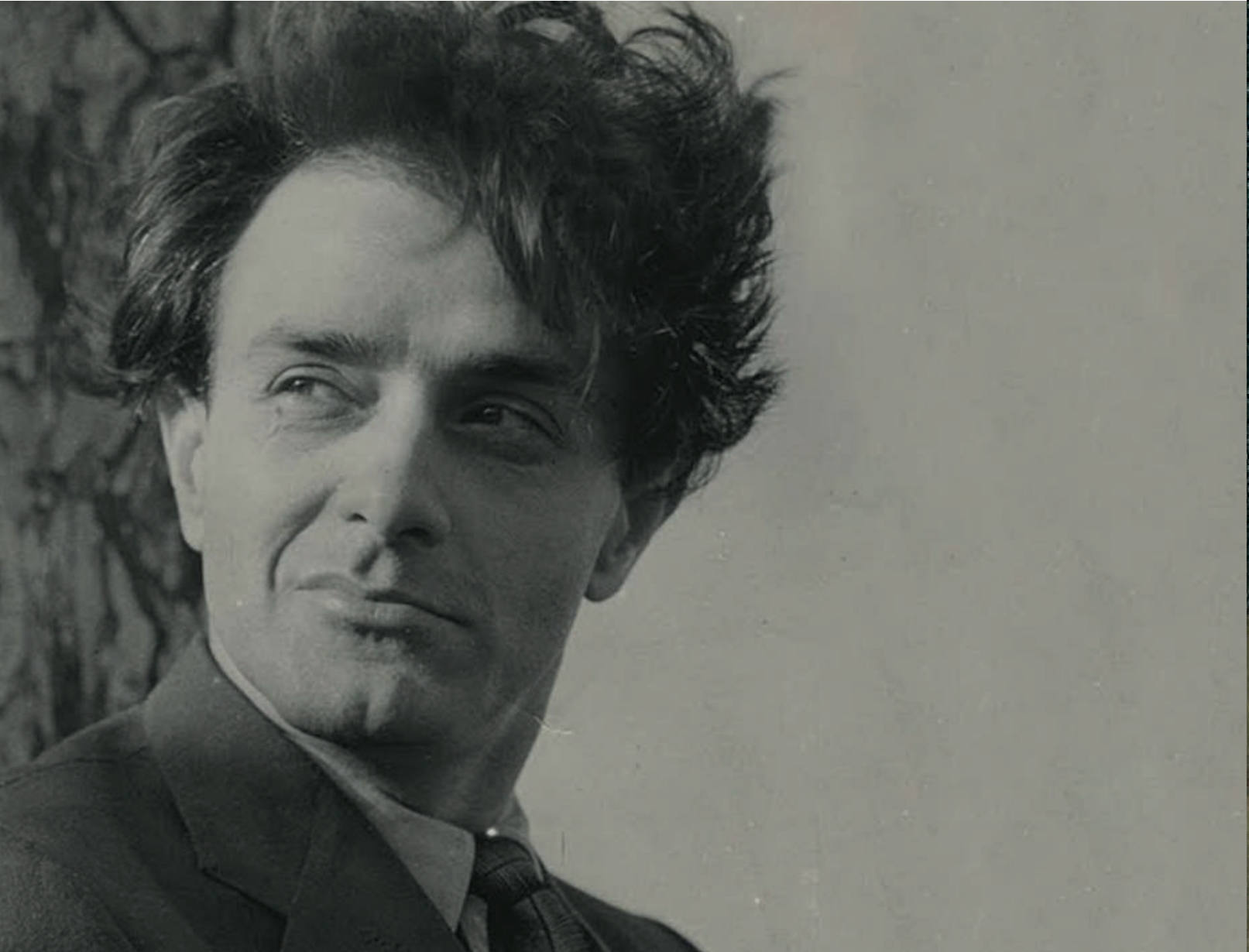
mak, hiç doğmamayı isterdim ama bir kere doğmuşum ölmek yasak." Attila İlhan ilk kalp krizini 1985 yılında geçirdi. Binlerce güzel duyguya ev sahipliği yapan kalbi ilk defa depreme maruz kalmıştı. Bu onun ilk sarsıntısıydı... Bu tarihten sonra kardiyolojik sorunları süren İlhan'ın 2004'ten itibaren sağlık durumu daha da bozuldu. Denize, rüzgâra ve limana kavuşmak için acele eden kalbi, ikinci bir depreme maruz kalmıştı. Bu sefer kalbi pes ediyor ve kendini

engin denizlere teslim ediyordu. 10 Ekim 2005'te İstanbul'daki evinde geçirdiği ikinci kalp krizi sonucu yaşamını yitirdiğinde 80 yaşındaydı. Güle güle kaptan...

Kaynak :

<https://fikirturu.com/kultur-sanat/attila-ilhan-ve-hakkinda-bilinmeyen/>

<https://www.netyazi.com/attila-ilhan-2/>





A detailed oil painting of Fyodor Dostoyevski, showing him from the chest up. He has a full, dark beard and mustache, and is looking slightly to the left with a thoughtful expression. He is wearing a dark, heavy coat over a white shirt and a dark tie. The background is dark and textured.

*"Her insan herkes için sorumludur."*

**Fyodor Dostoyevski**

Biz, Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik.

## RÖPORTAJ



Savaş AŞÇI

© savasascii

# Burak Sarımola

Öncelikle, bilinenler dışında Burak Sarımola kimdir? Mesela, sizi oyuncu olmaya ilk iten, tetikleyen şey ne oldu? ve bu yola girmeden önce hayatınızda bir kırılma anı yaşadınız mı?

*Merhaba. Burak Sarımola kimdir? Burak Sarımola Beşiktaş'ın çocuğudur, Beşiktaş'ta doğup büyümüş ve sokak kültürüyle bu yaşa kadar gelmiş, sanat yapmış ama hiçbir zaman sokaktan kopmamış bir adamdır. Ben kendime "sokak çocuğu" diyorum. Sanat camiası buna biraz kızıyor "öyle deme" falan diye ama ben oyunculuktaki en önemli özelliğimin sokaktan gelmek, o doğallıktan, o samimiyetten gelmek olduğunu düşünüyorum. O yüzden bu terimi çok seviyorum.*

*Sekiz yaşında oyunculığa başladım, o yüzden beni tetikleyen bir şey olmadı*

*oyunculukla alakalı. Bir kırılma anı falan da yaşamadım. Bir heves anında başvuru yaptık ve sonrası devam etti.*

*Halil Ergün, Aydemir Akbaş, Zeki Alasya, Metin Akpınar ile çocukluk dönemlerinizden başlayan bir oyunculuk serüveniniz olmuş. İlk günlerinizden itibaren oyuncu olarak örnek aldığınız veya size ilham olan biri var mı?*

*Evet, benim oynadığım ilk film "Çaylar Şirketten" adında bir TRT filmi idi. Zeki Alasya, Metin Akpınar ile çalıştım, onlardan çok şey öğrendim. Benim örnek aldığım, ilham olan tek bir kişi olmadı hayatımda. Çok fazla ustayla çalıştım ve ben her zaman ustalarımın doğru bilgiyi, iyi bilgiyi çalmayı düstur edindim.*

*O yüzden, çalıştığım birçok ustadan çok fazla şey aldım ve kendimi*

*bu günlere kadar getirdim, geliştirdim ve şimdi eğitmen oldum. Şu anda da genç arkadaşlarla çalışırken onlarda güzel gördüğüm, doğru gördüğüm birçok şeyi alıp kendi bilgi birikimim içine dahil etmeyi seviyorum.*

*Yer aldığınız projelerde en beğendiğiniz karakteriniz hangisi oldu?*

*Bu, son dönemlerde artık klişeleşti, aynı cevabı veriyorum ama benim için çok özeldir Gülbeyaz dizisi. Orada bir Beşiktaşlı futbolcuyu oynadım. Hem proje anlamında, kadro anlamında çok özel hem projenin o dönemki popülerliği, herkes tarafından çok sevilmesi hem de fanatik bir Beşiktaşlı olarak Beşiktaş altyapısındaki bir futbolcuyu oynamak benim için çok özeldi.*



*Son dönemde ise asıl kendimi göstermek istediğim tarzımla; kötü karakter de oynarım, iyi de oynarım, komedi de oynarım, dram da oynarım, birçok şeyi oynayabilirim. Doğru bir aktör, gerçek bir aktör böyle olmalı, tezimi de doğruya çıkaran şey Savaşçı dizisindeki Temo karakteriydi. O da benim gerçekten kendimi bulduğum, son dönemde asıl Burak'ı gösterdiğim, oyuncu Burak'ı gösterdiğim projelerden biridir.*

*Bir film, bir oyun ve bir kitap tavsiyesi verir misiniz?*

*Bir film... Bunu aslında birazcık oyuncular için tavsiye edeyim istiyorum. Listen to Me Marlon... Marlon Brando'nun hayatı kendi sesinden dizayn edilmiş bir belgesel film. Film olarak bunu tavsiye edebilirim. Oyun olarak şu an Cırcır Böcekleri İtler ve Biz oyununda oynuyorum. Uzun zaman tiyatro yaptım ama bu oyun benim için çok özel oldu, o yüzden bizim oyunumuzu önerebilirim. Kitap; Tanrı'nın Doğum Günü. Tanrı'nın Doğum Günü, içindeki felsefesi açısından beni gerçekten çok etkileyen bir kitaptır, yazar Burak Özdemir. Tanrı*

*ile bir reklamcının MSN'deki bir konuşması; Kuran'ı tekrar insanların seveceği şekilde, korkutucu olmayan şekilde yorumlamaları... bu gerçekten beni çok keyiflendiren ve bana hayat içinde de belli yol haritası çizen kitaplardan biriydi. Bunları önerebilirim.*

*En sevdiğiniz yazar, oyuncu ve şarkıcı kimdir?*

*Açıkçası benim en'lerim yok. En Sevdiğim Yazar... En Sevdiğim Oyuncu, Şarkıcı... Ben birçok yazarı okumayı, birçok oyuncuyu izlemeyi, yerli yabancı birçok şarkıcıyı ve farklı türleri dinlemeyi seven biriyim. En'lerim yok diyebilirim. Bu bence hayatı kısıtlayan bir şey.*

*Son okuduğunuz kitaplar içerisinde en keyif aldığınız kitap hangisi oldu?*

*Son okuduğum kitap Aynamın Arkası, Ali Karataş*

*Bir kitabın filme uyarlanmasını isteseyiz bu hangi kitap olurdu ve siz hangi karaktere can vermek isterdiniz?*

*Yine aynı kitabı söyleyeceğim; Aynamın Arkası. Zaten yazarı*

*sevdiğim bir dostum, kardeşim. Kitabın yaratım sürecinde benim de biraz katkım ve emeğim var. Kitaptaki savcı karakteri de biraz benim için yazılmış ve o kitabın uyarlanmasını istiyorum. Zaten bunu düşünüyoruz. Uyarlanırsa da oradaki savcı karakterini oynamayı çok isterim.*

*Oyuncu olarak sette veya oyun öncesinde prova veya ezber dışında bir rutininiz var mı?*

*Hiçbir rutinim yok. Ben seti ve oyun öncesini tamamen meslek olarak görüyorum. Gidip mesleğimi icra ediyorum, görevimi yapıyorum ve geliyorum.*

*Gülerek*

*Öncesinde garip garip, enteresan enteresan ritüellerde bulunmuyorum. Normal meslek sahiplerine de bunu sorsak çok garip olmaz mıydı? Bankaya gittiğinizde "Bir ritüeliniz var mı?" Ama illa bir şey söylemek gerekirse filtre kahve diyebilirim. Onu sabah güne başlarken de ritüel şeklinde yapıyorum. Setten önce, sahnedan önce, oyundan önce de ritüel şeklinde yapıyorum.*

*En son ‘‘Circir Böcekleri İtler ve Biz’’ oyununda yer aldınız. Bundan sonra yakın gelecekte sizi tekrar tiyatro sahnesinde görebileceğimiz bir proje olacak mı? Belli bir proje var mı?*

*Evet, Şu anda Circir Böcekleri İtler ve Biz’de oynuyorum. Oyunumuz Şu anda çok iyi, kapalı giŐe gidiyor. Daha ilk senemiz zaten. İki, üç sene daha bu oyunu oynamayı düşünüyoruz. Bu oyun bitmeden de başka bir tiyatro projesinde olacağımı düŐünmüyorum. Şu anda Circir Böcekleri İtler ve Biz... Gmbr gümbür bu sezonu bitirmek üzereyiz, yeni sezona da sağlam bir Şekilde geliyoruz.*

*Son olarak, sizin de oyunculuk eğitimi verdiğinizi takip ediyoruz. Oyuncu olmak isteyen gençlere neler önermek istersiniz. Oyunculunun olmazsa olmazı nedir?*

*On senedir oyuncu koçluğu yapıyorum. Bildiđiniz nl, popüler birçok genç oyuncuyu da çalıŐtırıp oyuncu koluğunu yaptım, yapmaya devam ediyorum. Oyuncu olmak isteyen gençlere ne söylemek isterim; -miŐ gibi yapacaklarsa bu iŐi hić yapmasınlar.*

*Korkaka yapacaklarsa bu işi yapmasınlar. Bu işin başı; cesaret, zgvendir. Oyunculu-*

*ćun olmazsa olmazı, bana göre inançtır. İnanmadığınız takdirde bir baŐka karaktere girmeniz söz konusu değil.*

*Őizofreniye inanmak gerekiyor; ben buna ‘Bilinçli Őizofreni’ diyorum. Bir baŐkastımıŐ gibi yaparak bu iş olmuyor, biraz yaşamak, hissetmek gerekiyor. Bunun için de başta buna inanmak lazım. İnanmadığınız bir Şeyin ibadetini yapmazsınız.*

*Bizi kabul edip sorularımıza içtenlikle cevap verdiğiniz için size çok teşekkür ediyoruz. Sahneniz, alkıŐınız çok olsun...*





## SOHBET



Şeyma İZLER

matmazell

# Nezaket

Başlarken...

DüşArt'ın ilk sayısındaki ilk yazımda sizi sevgiyle selamlıyorum Sevgili Okur...

İçimde yeni bir şeyin verdiği heyecanla başlıyorum satırlarıma. Şu an elinizde tuttuğunuz veya bilgisayarınızdan, telefonunuzdan okuduğunuz bu dergi harika insanların, harika işler üretme, bilgiyi paylaşmak inancıyla bir araya gelmesiyle ortaya çıktı. Umuyorum ki DüşArt'ın yazar-okur dostluğu uzun yıllar devam eder ve nice güzelliklere vesile olur.

Gelelim konumuza...  
Nezaket \*

Günlük hayatımızın akışında telaşlarımızın

peşinde koştururken, eskiden bizim için güzel bir alışkanlık olan nezaketimizi nerede unuttuk acaba diye düşünürken buldum kendimi. Çok fazla meşgul olmamız, stresli veya üzgün olmamız içerisinde yaşadığımız toplumda, yaşam alanlarımızı paylaştığımız insanlara karşı tahammülü düşürüyor ve onlarda olumlu duygular uyandırmayacak davranışlar sergilediğimizi gözlemliyorum. Artık eylemlerimizde, birine rahatsızlık verir miyim inceliğini göstermeyi unutuyoruz.

TDK'ye baktığımızda Nezaket; Farsçadan nazik kelimesinden türeyen, başkalarına karşı saygılı davranma, (bir durum ya da iş için) özenli davran-

mayı gerektiren, incelik anlamlarına gelmektedir. Bu tanıma göre gündelik hayatımızdaki hitap şekillerimiz, konuşurken geliştirdiğimiz üslubumuz hem sosyal yaşantımızda hem de iş hayatımızdaki ilişkilerimizi güçlendirir ve sağlam temeller üzerine kurar diyebiliriz. Özgürlüğümüzün biz dışındaki kişilerin özel alanına değmemesi için bu yazının bir farkındalık sağlamasını diliyorum.

Sosyal yaşamın en önemli iletişim rutinleri olan nezaket kuralları toplumlar arasında değişkenlik gösterse de benim değinmek istediğim kısmı günlük hayatımızdaki meseleler.



Özellikle değişen ve dönüşen dünyada nezaket sahibi insanların varlığı daha hissedilir derece olmaya başladı, örneğın sürekli olarak online olmamız samimi olmadığımız kişilere isteğımız zaman diliminde mesaj veya arama yapmamızı gerektirmiyor, telefonlarımızın son ses açık olması çevremizdekileri art arda gelen mesaj silsileleriyle meşgul etmemiz, toplu taşımalarında seyahat ederken yüksek sesli konuşmak veya telefonda konuşmak, konuşma sırasında karşımızdakinin söylediklerini dinlemeden konuşmasını bölmek veya telefonla ilgilenmek gibi davranışlarda bulunmak içinde yaşanan toplumdaki diğeri bireyleri umutsuzluğa sürüklemekten kolektif bir iyi

olma bilincinden uzaklaştırır. İncelikle yapılan her davranışın, söylenilen her sözün bize ve çevreye yansıması mükemmel sonuçlara sebep olacaktır. Bu farkındalıkla "Affedersiniz... Özür Dilerim... Teşekkür Ederim..." gibi büyümlü kelimeler kullanıldığında içinde yaşadığımız toplum daha erdemli davranışlar geliştiren bireylerden oluşur ve daha sağlıklı ilerlemeler kaydedilir.

Haydi gelin;  
Karşımızda konuşan arkadaşımızı önce dinleyelim sonra konuşalım, Toplantıdaysak veya arkadaşlarımızla buluştuksak telefonumuzu sessize alalım,  
Konuşurken sesimizi daha düşük

tonda kullanalım,  
Ortak kullandığımız yaşam alanlarını temiz ve düzenli tutalım,  
Ölçülü bir mizah tavrı takıalım,  
Çevremizdeki diğeri bireylerin özel alanlarına saygılı olalım.  
Toplumların geleceğe ilerlemesinde önemli yeri olan nezaket kuralları sosyal ihtiyaçlar doğrultusunda ortaya çıkmış, gelişmiştir ve bu kurallara uyulmadığı takdirde herhangi bir cezai yaptırımını bulunmamaktır. Fakat birbirimize nezaketle yaklaştığımızda daha farkında ilişkiler kurar sahip olduğumuz pozitif enerjiyi de etrafımıza yayarız. Toplumsal bir aradığımızda birbirimize olan saygımızı pekiştirir, iletişimimizi güçlendiririz.





"Sanat, ne yaparsanız yapın, güzeldir."

**Andy WARHOL**



## ÖYKÜ



Elif AKPOLAT

© eliff.akpolat

# Can Kırığı

Havası kaçmış, buruşmuş bir balonun içinde sıkışmış gibiyim. Burnumda; herkesle ve her şeyle aramda zar gibi duran, pis bir plastik kokusu var. Buranın içine kaç zaman-dır hapsoldüm, kestiremesem de tam on yedi mevsim önce olduğunu seziyorum. “İrade göster” artık diyordun ya! Bak gösteriyorum, dümdüz “Dört yıl bir ay üç gün” demiyorum da çelikten irademle lafı eğip büküyorum. Sigarayı bırakmak yerine azaltmak gibi bir şey bu yaptığım.

Oysa, ben uyuyana kadar her şey yolundaydı. Gece farkında olmadan bir şeyler oldu ve delindi o zar. “Mutlu, huzurlu” dediğim dünya birdenbire pis, tiksiniç bir şeye dönüştü bu sabah. Üstelik ilk kez olmuyor bu. Çocukken annem ve babamla hafta sonu balık

yemek için gittiğimiz, tam bir aile saadeti yaşadığımız tesiste alabalıkların kafalarına sopa vurularak öldürüldüğünü gördüğümde de aynı duyguyu yaşamıştım. Ama şimdi olan ne? Hani kalkarsın ve miden ağrır, kasılır da düşünürsün dün ne yedim de böyle oldum diye. Gerçeklik, bu kez çocukluğumda olduğu gibi bir balyoz gibi inmedi tepeme. Toplu iğnenin dokunuşu, sivrisineğin ısırışı gibi bir şey bu.

Bulamıyorum... Tek tahminim; senin bende kalan, o çok sevdiğin şairin kitabından dizeler okumuş olduğum. Şairin dizeleri, ülserli bir kalbi kanattı ya da hazımsızlık yaptı, bilmiyorum... Şişti şişti kalbim, ben hissetmeden kayıtsızlık balonu patladı. Ama böyle olmamalı! Bazı kitapların,

özellikle de şiir kitaplarının üzerinde uyarılar olmalı, sigara paketlerinin üzerinde yazan cinsten. Mesela “Eski defterler açılır, eski yaralar kanar. Dikkat!” türünden.

Burnumdaki keskin, iç bulandırıcı kokuyu bastırmak için çocukluğuma sarılıyorum. Buldan bezinden mor çiçekli şalvarlarıyla, beyaz yazmalı, pembe yanaklı, sınımsıcak gülüşleri olan kadınlar düşüyor aklıma.

Bir de zeytin ağaçları... O ağaçlara sarılır gibi sarılıyorum yastığıma. Yine senin yüzün beliriyor zihnimde. Savunmasız hissediyorum kendimi. Zihnime, kalbime yürüyen her duygunun bana yayından fırlamış bir ok gibi zarar vereceğini hissediyorum şimdi. Çünkü beni koruyan kayıtsızlık balonum patladı!

Oysaki seni düşünmeyi bırakmıştım, rüyalarım da bile yerin yoktu. Sigarayı bırakmasam da “işte bazı şeyleri bırakabiliyorum” diye ne güzel böbürlenirdim. Düşünmek kadar düşünmemek de bilinçli bir eylem çünkü. Sen hep bilinçten bahsederdin ya. Al sana bilinç! Her aklıma geldiğinde yerimden kalkar hareketli bir şarkı açar senin hayalini bir şaman gibi kovalardım. Üstüme üşüşen hayaletin, boyumu aşan cümlelerini de alıp benim bu neşeli hallerimi gördüğünde “yazıklar olsun” deyip çekip giderdi.

Şimdi bu hatırlayışlardan kaçmak için müziği açmıyorum. Bu sabah bunları yapsam ağlayacağım sanki. Dans ederken ağlamak da bu sabaha ne yaraşır... Yalın ayak, serseri bir kurşun gibi fırladım yataktan. Sabah sabah sahip olduğum enerjiye şaşarak yavaşlıyorum. Bu enerji yıkıcı. Değişim her yeri parçalayabileceğimi hissediyorum. Burnumdaki plastik kokusu geçmiyor bir türlü. Rutinlerime dönüp, sakinleşmeli, kendime yeni bir zırh kuşanmalıyım.

Bol telveli bir kahve yapıp Bavyera porseleninden fincanıma doldurdum. Her şey kursuz ve güzel olmalı bugün. Kahvemle bahçeye çıkıyorum. Yavru bir kedi miyavlaması işitiyorum. Komşumun bah-

çesinden geliyor imdat dileyen ses. Komşum aklıma geliyor, gitmekten vazgeçiyorum. Masada minik bir uğurböceği var. Bana uğur getirir mi bilmem ama çocukça iyimserliğimi geri getirdi birden.

Uç uç böceği annen sana terlik pabuç alacak...

Bir yerlerde okumuştum, mahkûmun biri cellat tarafından tam öldürülecekken başına konan uğur böceği sayesinde suçsuzluğuna hükmedilip son anda ölümden kurtulmuştu.

Bir fotoğraf çekmeye ve sosyal medyama koymaya karar veriyorum. Belki o da görür, kim bilir! Beni uğur böceklerine yoldaş sanır da yumuşar yüreği... Masanın sadece fotoğrafta görünecek kadar olan kısmını temizledim. Fotoğrafa yoğunlaşmalıyım.

“Uç uç böceği annen sana terlik pabuç alacak...” Uğur böceğinden hareket yok. Dokunuyorum, kıpırtısız. Dürtüyorum, bu defa daha şiddetli.

Zira biraz daha zaman geçerse kahvem köpüğü sönecek ve bir tane daha içmediğim kahve yapmak zorunda kalacağım. Namaz vaktini kaçıran bir mümin gibi huzursuzlanıyorum. “Uç uç böceği...” hareket etmiyor.

Uğur böceği şans getiriyorsa acaba ölü uğur böceği ne götürür benden, bilmiyorum? Köpüğü kaçmış kahvem tabağındaki ölü uğur böceğiyle bir fotoğraf çekiyorum. Duaya

açılmış el emoji de koydum tüm sahtekârlığımla. Burnumdaki plastiğin pis kokusu artıp hararetimden eriyor, tüm bedenime yapışıyor sanki...

İçim kaynıyor, kıvranıyorum. Balıkçının elindeki kısa kalın sopayla peş peşe darbeler iniyor kafama. Su kaynadı, demlik ılık çalıyor, kedi dalda miyavlıyor, ben sarsak adımlarla bahçe kapısına yürüyorum.



Astığım ne kadar plastik begonvil varsa tek tek söküyorum. Onlar düşmesin diye sıkı sıkıya sardığım bakır teller ellerimi kanatıyor. Aldırmıyorum. Aylar önce bu çiçekleri asarken “Ne gerek var böyle bir yapaylığa” diyen komşumun ikinci kez göz hapsindeydim. Aldırmıyorum. Gözlerini kısmış, kendini haklı bulmanın keyifliyle yudumlıyor filtre kahvesini. Üzerinde krem renkli etnik desenler olan keten bir sabahlık var. O desenler aynı kibirle beni ayıplıyor. Kadın susuyor ama o desenler durmadan konuşuyor. Kedinin acı miyavlaması olmasa hepsini duyacağım.

Kadına bakmıyorum, yok sayıyorum. Oysa onu çok iyi tanıyorum aslında. Uzun çenesini, çıkık elmacık kemiklerini, uzun boynunu, keskin zekâ parıltıları taşıyan gözlerini biliyorum, bakışlarımız hiç buluşmasa da... Bu kibri tanıyorum geçmişimdeki başka bir gölge olan annemin patronundan. Ben; istenmeyen, iş yerinde yeri olmayan, evde bırakılması gereken bir şeydim onun gözünde.

Yüzüne bakamazdım ama hep yağladığı, hep bronz olan bacaklarını, narçiçeği renginde ojeli tırnaklarını, tüm iş yerini boğan ağır parfümünü bildim. O bacaklar gelen insanlarla kahkahalar atar, sohbet ederdi. Ama el ayak çekilince üst üste atılır, huzursuz huzur-

suz sallanır, kısa ve net emirler yağdırırdı. Çocuk aklımla “atacağı tüm kahkahayı attı, neşesi bitti anneme, bana bir şey kalmadı” diye düşünürdüm. Ya da kelimelerinin tükendiğini düşünürdüm, emir kipinde tek kelimelik talimatları duyduğumda. Tüm rica ederimler, teşekkürler edilmişti ikbalini binlerce liralık gelinliğe bağlayan gelinciklere.

Şimdi o kadından öç almak ister gibi bu defa da ben bakmıyorum komşumun yüzüne. Yüzüne bakmasam da bacaklarına kayıyor gözlerim. Sımsıkı, biçimli bacakları var. Kendimce yaptığım istatistiğe bir tik daha atıyorum. Böyle çokbilmiş, ukala kadınların güzel bacakları ve genelde de güzel kalçaları olur, hükmüm bir kez de daha doğrulanıyor.

Kalçalarını göremesem de böyle olduğunu farz ediyorum. Bu kadınlar güzel bacaklarla hep güzel mevkilere koşarlar. Anneminki gibi ayakta durmaktan varis dolu bacakları olmaz onların. Kıpırtısız bir heykel gibi beni izlemeyi sürdürüyor olsa da bacakların huzursuzluğunu hissedebiliyorum. Göz göze gelmek için can atıyor, biliyorum ama bu fırsatı ondan esirgiyorum. Sanki anlatsam, begonvil yetişen coğrafyalara özlemimden anlayacak! Oysa bahçıvan “yetişir” demişti. Ben de istediğim cevabı alınca büyük bir mutlulukla ekmişim onları. Pembe pembe çiçekler açacaktı. Beklediğim olmadı;

yok açtı, hiç açtı... Söküp atmasına söküp attım onları ama vazgeçmeyip yapay çiçekler aldım onlar gibi kuru bir inatla. Bunlar da olmadı... Olmayınca olmuyor işte...

Kedi miyavlamaya devam ediyor. O ise kıpırtısız beni izliyor. Tam boğazını temizleyip lafa girecek oldu, bacaklarına kaçamak bir bakış atarak koşar adım bahçeden içeri giriyorum.

Yapmam gereken pek çok iş var, günlerdir ertelediğim ama aklımda ve yüreğimde senden başka hiçbir şey yok. Seni rüyada görmüş olmak bile içimde tarifsiz bir kıpırtı yarattı. Bunun sarsıntılarının saatler geçtikçe artacağını hissediyorum.

Kapının sesini işitiyorum alt kattan. Gelen, aylar önce bu evde çalışmaya başlayan Bahar.

Ondan önce pek çok göçmen kadınla çalıştım. Kendilerine hep Türkçe çiçek adı yakıştıran. Birinin adı Gül, diğerinin Nilüfer, ötekinin Nergis. Sürgün oldukları coğrafyadan para kazanma umuduyla gelip burada baharı getireceklerini, çiçek gibi boy vereceklerini düşünen emekçi kadınlar. Geceleri ayrıldıkları ailelerinin hayaline sarılan, çekik gözleri taşıdıkları özlemle iyice görünmez olan canım kadınlar.

Bahar, uzun boylu, koyu tenli, sıska, az iş bilip çok konuşan genç bir kadın. En çok da suyla konuşuyor. Sabahları açıp musluğu döküyor içinde ne varsa. Suyun kadim hafızasını bilip elemi kederini suya bırakacak kadar bilge bir ruha sahip olduğunu düşünmek hoşuma gitse de boşa akıp giden suya canım sıkılıyor. Yine de çoğu defa bir şey demiyorum ona. İki çocuğu var memleket-te. Onları kocasının ailesine bırakıp eşile birlikte gelmiş buralara. Tek istediği, şöyle güzel bir sünnet düğünü için para toplayıp ülkesine dönmek. Oğlunun erkeklığe geçişini tam bir şölen halinde kutsayacak, büyük bir gururla.

Burada kalırken gururun zerresini taşımasa da o gün taşıyacak. Oralarda kimse bilmeyecek, iş bulana kadar yirmi kişiyle fare deliğini andıran pis bir odada nasıl kaldı, aç susuz günlerini nasıl geçirdi. Bunları büyük bir sır gibi saklayacak. Düğün tumturaklı olacak, olabildiğince. Olmalı da. Çocuklarının anneden yoksun, uykusuz geçen gecelerini, onların kâbuslarla boğuşmalarını, unutturmalı. Şu an taşımadığı ne varsa Bahar o gün taşıyacak, biliyorum.

Bahar kahvaltayı hazırlayıp odama bıraktı ama ben yemekte isteksizim. Aylardır yutmakta zorlanıyorum yiyecekleri. Boğazımda kılçık gibi takılı kelimeler var ve belki de yemek boruma dek uzanan sıralı bağlı

cümleler, farkındayım. Yıllar sonraki karşılaşmamızı hayal ediyorum ama bir türlü düşlediğim gibi olmuyor. Yüzü her defasında silikleşiyor ve artık hayal ettiğim o muhteşem buluşmalarda bir gölgeye, bir boşluğa sarılıyorum. Bir fotoğrafı bile olmadığından bakamıyorum belleğimden ağır ağır silinen yüzüne. Böyle anlarda bir telaş sarıyor beni. Belleğimin tüm odalarını geziyorum, yüzünü arıyorum. Bir kış gününde yanan ateşin başında buluyorum gözlerini, bir sahil kasabasında salaş bir meyhanede bana muhabbetle bir şeyler anlatan dudaklarını, bir parkta kaygıyla çatılmış kaşlarını, elinde yüzük taşıyan ellerini bir otel odasında buluyorum. Hemen oturuyorum çizim masasına. Alıp kalemi defteri, suretini bir daha çiziyorum. Her defasında bakışındaki anlam biraz daha değişiyor. Her defasında anlamını yitiriyor gözleri. Her yenisiyle benden uzaklaşıp ufku yakalamak isteyen bir anlam yerleşiyor gözlerine. Acelem de bu yüzden biraz.

Ya unutursan beni! Senelerce bekleyen ama kalkma vakti gelmiş o son trenin istasyonu artık terk edeceğini düşünerek, aceleyle çıkıyorum evden. Bahar arımdan koşar adım geliyor “Abla, böyle nereye!” diyor. Cevap vermiyorum. Son anda aklıma geliyor da ellerime bakıyorum bahçe karpısını aralarken. En çok onları seviyorum dediğini anımsıyo-

rum. Tırnak aralarında dünden kalan boya zerrelere. Onlar sana bugün zarif bir hareketle barış çubuğu uzatacaklar tüm iyimserlikleriyle.

Kuaföre gidiyorum. Sarışın, dövme, yeni boşandığından oldukça mutlu ama artık düzenli sevişemediğinden daha çok gergin tırnakçı karşılıyor beni. Münasebetsiz zamanlarda gelen müşterisini kısıp benzeyen tırnaklarıyla alnını kaşıyarak baştan aşağı iyice süzüyor. Sadece oje istediğimi söylediğimde bir mırıldanma ağzının kenarından beni yalayıp geçiyor. Nedense utanıyorum. Tam çantamdan paramı çıkaracakken “Bu defa benden olsun” deyip sepetliyor beni. Bahçeli bir sitenin önüne geldim. Aralıklı çitlerden görünen binanın önünde erketeye yatıyorum. Geleceği vakte kadar arabada beklemek niyetindeyim. Dakikalar ve saatler sonra vuslata ereceğimi düşünmek içimde dayanılmaz kıpırtılar yaratsa da sabırla bekleyeceğim.

Yıllardır hayalini kurduğum vuslatın nasıl olacağını tekrar tekrar düşünüyorum. Beni görünce, dayanamayıp tek kelime etmeden sarılacak bana. Kırmızı narin bir gül gibi uzattığım elimi sımsıkı tutacak, dikenlerinin ellerini kanatacağını bile bile. Yüzüm gülüyor bu düşünce.

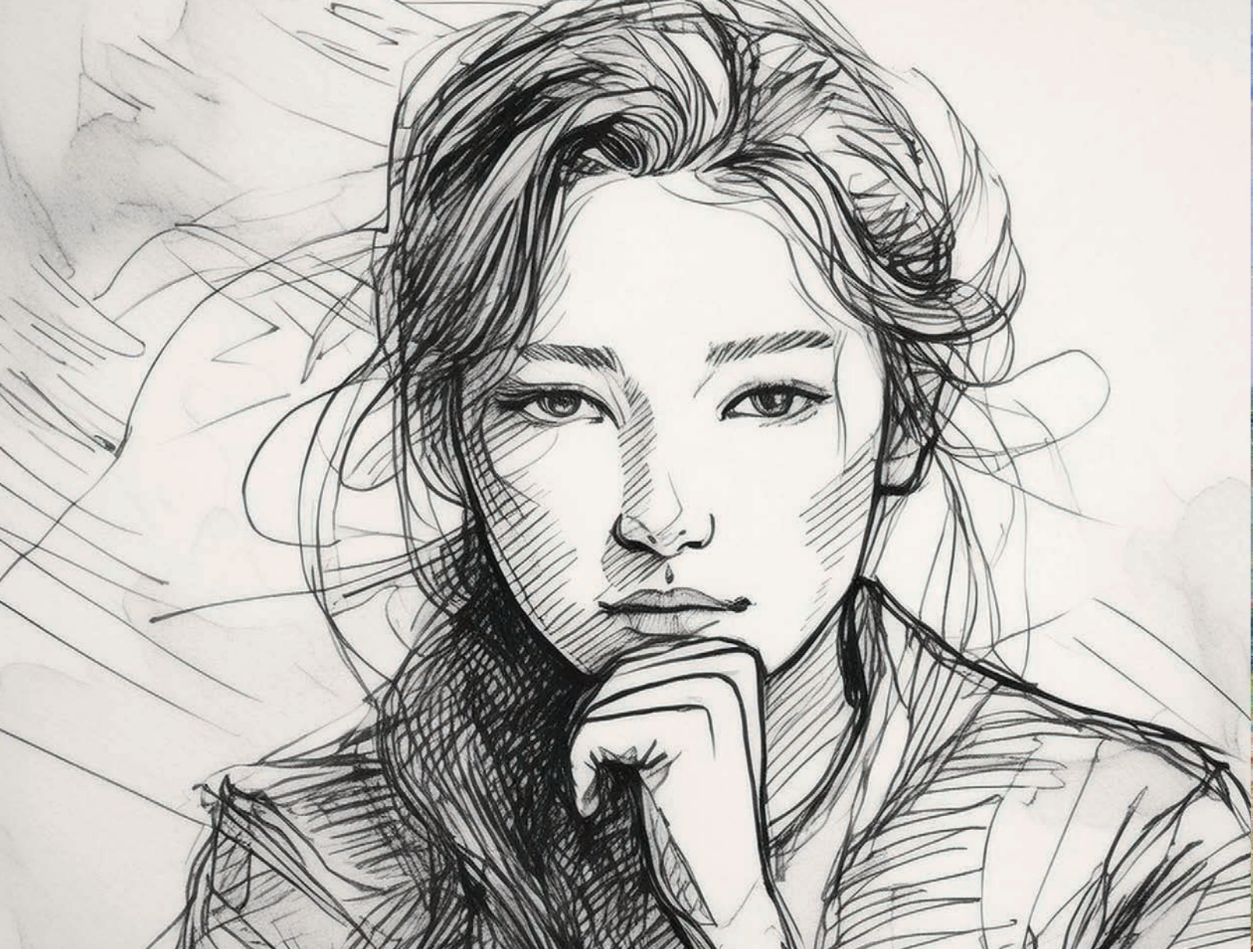


Müziği açıyorum, bir şarkı tutuyorum bana cesaret versin, bana bir işaret olsun diye. Olmuyor. Bir parça daha bir parça daha... Duymak istediklerimi duyamamanın sıkıntısı çörekleniyor üzerime. Bir sigara yakıyorum, derin bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kapıyorum. Beni görüyorsun, hırsla yanımdan geçip arkana bakmadan gidiyorsun bu defa. Sesleniyorum, duyuyorsun ama bakmıyorsun. Bir sıtma nöbeti geçirir gibi titremeye başlıyorum. Peşin sıra koşuyorum, ellerine zorla yapışıyorum. “Dur! Üşüyorum bak... Özledim...” diyorum. Sana zehirli kırmızı bir elma uzatmışım gibi öfkeyle bakıp ellerimi boşluğa savuruyorsun. Söyleyeceğim her şeyi unutup sadece “özledim” diyebiliyorum, son nefesimi de tüketerek. Yetmiyor bana bu. Bütün özlemler bir değil ki. Benim özlemim başka. Göçmen bir kuş gibi kervana katılıp gidenin özlemiyle, aynı şehirde yaşayıp da sevdiğini görememenin özlemi bir olur

mu? Pişmanlığın tüm ağırlığını taşıyan, telafi etmek isteyen ve bunu pişmanlıkla, ayrı oldukları her an düşünen insanın özlemi bir olur mu? Duyduğu sevgiyi içine sığdıramayan, artık onsuz bir an dahi yaşamayacağını anlayan bir insanın duyduğu özlem diğerleriyle aynı olur mu? Bir korku sarıyor benliğimi. Aklımda kalacak son anların bunlar olmasından delice korkuyorum. Sadece “seviyorum” desem hem çok desem. Tüm haksızlıklarımı unuttur mu? Bunca sevginin karşısında haksız olmanın hükmü kalır mı? Ancak planladığım gibi olmuyor hiçbir şey. Camımı tıklatan iki polisin gelişi ile bozuluyor tüm planım. Arabadan inmeme bekliyorlar, denileni yapmaya çalışırken dakikalar içinde tombul, sarışın bir kadın ve elindeki sigarasını söndürmeye hatta topuğuna bastığı ayakkabısını giymeye vakit bulamadan, gazoz pipetine benzeyen uzun bir kadın beliriyor yanlarında. Sigarasından bir nefes çektikten

sonra “Saatlerdir arabada bekleyip evleri gözetliyor bu meczup efendim. Tüm gün tedirgin etti bizi durduk yere!”

Polis, o konuşurken gözleriyle beni süzüyor. O baktıkça üzerimde sabahtan kalma pijamamı, ayaklarımdaki pofuduk terliklerimi, tarak görmemiş saçlarımı ancak fark ediyorum. Bahar’ın şaşkın bakışları geliyor aklıma. Doğru söylüyor kadın, meczuba benziyorum. Polis kimliğimi istiyor, ben aceleyle biraz da halimden utanarak arabaya yöneliyorum ama bulamıyorum benden ne istiyorsa. İncecik bir cam gibi oluyorum. Neye değsem paramparça olacağımı hissedip tedirginliğim artıyor. Orta boylu, kumral, tıknaz polis memurunun hiç beklemediğim davudi sesiyle irkiliyorum, kırılmaktan korkarak bir adım geri çekiliyorum “Ne işiniz var burada? Sitenin önünde saatlerdir bekleyip huzursuz ediyorsunuz insanları.”



Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sessiz kalmak en iyisi. Devirip gözlerimi yeni yaptırdığım tırnaklarıma bakıyorum. Polis ısrar ediyor “Niye evleri gözetliyorsunuz hanımefendi” “Kötü niyetim yoktu memur bey. Bir arkadaşım bu binada oturuyor, onu bekliyordum.” Polislerin yanındaki meraklı sayısı artıyor. Beni sorgulayan polisin yanındaki memur hakkımda hükmünü vermiş kabalıklar gibi homurdanıyor... “Kim arkadaşınız hanımefendi” diyor çelimsiz memur. Gözlerimi kalabalıktan kaçırarak ellerime bakıyorum. Onun adını söylemesem de tırnakları-

mı göstersem, “bakın ellerime” desem. “Kötü niyetli olsam bu ellerin bende ne işi var” desem. Kaçamak bir bakış atıyorum cadı avına çıkmış kalabalığa. Keşke oracıkta beni yaksalar da onun ismini istemeseler benden. Bir an önce buradan çekip gitmeliyim. Beni böyle görmemeli. Yıllardır beklediğim buluşma bu değil! Tırnaklarımı yemeye başlıyorum. Kalabalık iyice gergin sesler çıkarmaya başlıyor. Susuyorum. Kendimi tanımlayacak tüm etiketleri yadsıyarak susuyorum. Kendimi anlatma çabam yok. Kalabalık, ben sustukça daha

cüretkârlaşıyor. Sarışın tombul kadın konuşmaya başlıyor. Duyuyorum onu. Sabahtan beri yardım dileyen kedinin miyavlamasını işitiyorum sadece. Tokmakla başıma vuruyor bu defa. Sırçadan bedenimden ölü uğur böcekleri çıkıp etrafa saçılıyor. Ne kadar sürüyor bilmem ama sabrın hudutlarını aşacak kadar susuyorum. Polis beni tombul sarışının elinden zorlukla alıyor. Çelimsiz memur beni düşlerimden koparan bu cehennemden bir güzel alıyor. Paramparça olmuş, sırçadan bedenimi süpürek arabasına dolduruyor. Derin bir oh çekiyorum.





Claude Monet, *Chemin sur l'île de Saint Martin, Vétheuil*, 1881, oil on canvas, 73.7 x 59.7 cm.  
Philadelphia Museum of Art gift of John C. Haas and Chara C. Haas, 2011.



## ÖYKÜ



Yağmur AYAN

ygmrayan

# Kış

“Anneciğim üşüyorum! Üstümü ört n'olur, üşüyorum!” dedi...

Büyük teyzem Hikmet, örgü battaniyeyi, babasını incitmeden omuzlarından ayak ucuna değin örttü. Yatağın içinde kaybolmuş gibiydi; dedemin nasıl da ufacık kaldığını düşündüm. Kemikli yüzü iyice belirginleşmiş, dişsiz ağızından dolayı yanaklarında derin çukurlar oluşmuştu. Yeni tıraş edildiği güneşte yanmış kadar kırmızılaşan teninden anlaşılıyordu. Teyzem parmak uçlarıyla dedemin yüzünü okşayıp uykuya dalmasını bekledi.

Teyzem, sadece benim işitebileceğim bir tonda “Hadi aşağı odaya geçelim” dedi. Omuzları düşük, adımları normalde olduğundan daha yavaştı. Ona ayak uydurdum. Alt kattaki kalabalığa karışmak istemiyordum. Sanki

geniş ailemiz ne kadar büyürse o kadar çok ayrışırıyorduk...

Merdivenin son basamağına gelince “Bahçeye çıkıp bir süre elma ağaçlarına bakacağım” dedim. Elmaların kokusu masalsı bir aromayla kaplıymış gibi beni kendine çekiyordu.

Omzuma hafifçe dokunarak “Yemeği hep beraber yiyelim, fazla durma” dedi. Hikmet teyzemi başımla onayladım.

Çıktım. Geniş bahçenin tam ortasına dikildim. Seyre daldım. Olgunlaşmaya yüz tutmuş kuşburnu dalları, sonbahar esintisiyle uysal uysal dans ediyordu. Göç etme zamanının geldiğini sezen leylekler, yuvalarından ayrılıyordu. Yakındaki birçok haneden yemek kokuları yükseliyordu.

Düşündüm. Hanelerin bazılarının, dışında hal nasılsa içlerinde de vaziyet

yet aynıydı. Dedem gibiler için ise mevsim artık sadece kıştı; karsız bir soğuğu, karanlık, buğulu pencerelerle çevrili ve yalnız sokakları olan... Evin içinden tabak çanak sesleri gelmeye başladı, pencerenin ardından bakınca her şey ne kadar da uyumlu görünüyordu. Yaklaştıkça yengemin tencere kapaklarını tek tek açıp yüzünü buruşturduğunu ve eline bir çatal bile almadan masanın en uzak köşesine oturduğunu gördüm. Teyzemlerin yüzlerinden yorgunluk akıyordu; ifadeleri artık biçimsiz bir hal almıştı. İçeriye girmek üzereydim. Sefer dedemden bir inilti, ardından da seçilebilir birkaç kelime duyuldu “Bırakın, bırakın beni..!”

Öyle acıyla bağırıyordu ki; en umursamaz huylu görünen kuzenim Hülya dâhil yatak odasına doluştuk, dedemin iki yanında, minicik elleriyle büyük dedelerini yattığı yerden doğrultmaya çalışan ikizleri gördük. Herkesin başlarında toplanmış olduğu görünce dedemin ellerinden, ellerini usulca çektiler. İkisi bir ağızdan sordular “Dedenin bu gün doğum günümü, Umay ablam, dedi. Mum üflemecek mi?” “Dede, mum üflemevi sevmiyor, bugün biraz da yorgun. Hadi biz çıkalım da azıcık dirlensin” dedi, teyzem Hikmet. Umay’a ‘Bunu sonra konuşacağız!’ bakışımı atıverdi. Dedem sakınleşene dek bekledi. Sonra odada ben, teyzem ve dedem yalnız kaldık. Teyzemin yüzünün yalnızca yarısında beliren hafif eğri bir gülümseme vardı. Bana dönmeden anlatmaya başladı “Biliyor musun deden ‘Ben yüz beşime kadar yaşayacağım!’ demişti. Sonra ona gülererek ‘Söz baba kendi ellerimle pastanı yapacağım ama yüz beş tane mumu unut!’ demiştim,” dedi.

Aşağıya doğru ucu sarkan battaniyeyi düzeltirken “Keşke tek unuttuğun şey mumlar olsaydı baba.” diye içinden sessizce geçirdiğini hissedebiliyordum. Düşüncelerine dokunabildiğimi hissettiğim anlar olurdu bazen; onlardan yalnızca biriydi bu.

Bir bebeği beşiğine bıraktıktan sonra nasıl ‘çıt’ bile çıkarılmaz-

sa aşağı kata yemek yemeye, kendi nefesimizi bile duymadan indik. Sedat abim ve eşi az önce ikizlerini tek tek kucaklarına alarak -iki küçüğü ikna etmek biraz zor oldu- inmişlerdi tabii.

Gece, bütün ağırlığıyla evlerin çatısına çöktüğü vakit, en uzaktan gelenler evden ilk ayrılanlar oldu. Dedemin yanında da yalnızca teyzemle annem ve iki torunu kaldı. Biri bendim. Bu ahşap, ata evine sık sık gelirdim fakat bu gece ilk kez yatıya kalacaktım, belki biraz eğlenceli de olacaktı kuzenimle yün döşeklerde yatmak. O buluşuklarla ilgilenirken, “Ben de yatakları yapayım o halde he!” dedim. Elli yıldan daha uzun ömrü olmasına rağmen hâlâ ayakta olan ve sağlam duruşuyla beni bekleyen gardıroptan bir çift kişilik çarşaf, iki de yastık kılıfı almıştım ki... Yün battaniyelerin katlanıp da kaldırıldığı tarafa elimi attığımda elimi bir şey kesti; ince, beyaz ve biraz da eskimiş bir kâğıdın keskin kenarı değmişti tenime, sol elimin işaret parmağında sızlayan ama dışarıdan belli olmayan bir yara açmıştı.

Kimsenin beni görmediğini umarak -herkesin evin farklı bir yerinde işi vardı zaten- bir yandan acıyan parmağımı emmeye koyuldum diğer yandan da kalp atışlarımın hızlandığını duyarken mektup zarfı olduğuna kanaat getirdiğim kâğıdı yırtmadan sıkıştığı yerden kurtarmaya çalıştım. Ona çok

nazik davranmıştım, yazılmasının üzerinden düşündüğüme göre yarım asırdan fazla zaman geçmişti. Kâğıdın dokusunu, rengini ve kokusunu göz önüne alarak aşağı yukarı kendime göre bir hesap yapmıştım. Zorlamama gerek kalmayacak şekilde zarf neredeyse kendiliğinden açıldı. Görülme ihtimalime karşı çocukken saklambaç oynadığımızda saklandığım, halıların istiflendiği köşeye kendimi attım.

12.09.1956

*Canım Bal Kızım,*

*Doğumunuzu ipe çektim. Anneniz kadar korkmuş muyumdur, bilmiyorum. Ama çocukken çok korkmuştum. Bir zamanlar annem kardeşimi doğuruyor diye çok mutluydum. Kız ya da erkek olması hiç umurumda değildi. Annem babamı, babam da annemi öyle güzel severdi ki; bütün olmanın ne demek olduğunu onlardan öğrendim. Sanki, dağların tepelerine serpiştirilmiş bu ahşap evlerin içerisindeki en hakiki aile bizimkiydi.*

*Babam öğretmen olarak bu Karadeniz köyüne atanmıştı, hatırlıyorum. Zaten köklerinin bir tarafının buraya dayandığını söylerdi hep. Ben de çok sevmişim buraları, hiç gitmek istemedim.*



*Babam da öyle... Ama onun nedeni farklıydı. Her şeyini bu topraklarda yalnız bırakamazdı. Annem ve kardeşimi... Kardeşim bir ebenin yardımı ile evde doğmuştu; pembe yanaklı toparlakça bir kız bebektir. Galiba annem onu dünyaya getirirken çok yorulmuştu, hemen uykuya dalmıştı. Kardeşim ise acıktığından ağlayıp duruyordu ya da başka bir sebepten, bilmiyorum. Ama bilmediğim bir şey daha vardı. Sabah olduğunda ne kardeşim ne de annem hayattaydı. Oysa onları son gördüğümde çok güzellerdi.*

*Sen de o kadar güzelsin ki birtaneciğim... Çok da merhametlisin, bunu şimdiden anlayabiliyorum. İkizin olan erkek kardeşinin elini daha annenizin kucağına tutuşturduğunuz anda öyle güçlü kavradın ki... Yürümeyi öğrendiğinde kardeşinin de eline yapışıp onunla beraber yürümek istedin. Kardeşliğin ne demek olduğunu hep merak etmiştim. Sizinle gördüm. Babam da gördü.*

*Ama sadece gördü; daha kırk yaşında bile yokken hafızasına bir şeyler oldu, en sonunda da anlamsızlaşan kelimeler kurmaya başladı. Doktor ilk defa duyduğum bir hastalığın, yıllar önce babamda başladığını söylediğinde artık çok geç olduğunu da söyledi.*

*Deden sana bakıp bakıp hep 'kızım' dedi. Vakti gelip de göçene kadar ağzından başka kelime de duymadım. Bir gün onun gibi her şeyi unuturum diye çok korkuyorum. Ya size de bir şey olursa diye de... Sana 'kızım' dediğim her seferinde boğazım düğümleniyor artık. Bu mektubu da sana bu yüzden yazdım. Bir gün bu kelime ağzımdan dökülmez olursa, bana taşınması ağır gelmeye başladığındandır.*

*Bir gün yazdıklarım eline geçtiğinde umarım vakt çok geç olmamış olur.*

*Baban Sefer*

Ürkmüş ve şaşırılmış bir halde mektubu, teyzemin kıyafetlerini katlayıp kaldırdığı rafa gizledim. Daha önce açıldığı belli olmuyordu. Sanırım gözyaşlarımı da sadece pantolonuma akıtmıştım.

Tezmem dedemin odasında idi. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum. Biraz da öfkeli bir ses tonuyla "Ne olurdu baba bir kez daha 'kızım' deseydin." Anne olmamış bir kadındı teyzem. Bunu seçti mi, başka bir sebebi mi var hiçbir zaman öğrenemedim. Ama ona 'anne' kelimesini söyleyen muhtaç bir varlık vardı. Ve o varlıkta 'kızım' kelimesini son bir kez daha duymak isteyen -teyzem- bir çocuk.

SON



## ÖYKÜ



Savaş AŞÇI

© savasascii

# Kantocu

Sabahın ilk ışıklarıyla işten evine gelmiş, her tarafı bembeyaz odasındaki aynalı beyaz tuvalet masasının önündeki küçük taburede oturmuş, dün Hasan ile yaşadığı tatsız konuşmayı düşünüyordu. Bir yandan inler gibi, ağlamaklı bir fısıltıyla “Sabahın sesi kulaklarımda, biri pencereyi açmış yine. Ekşi, yorgun bir tat ağzımda...” diye şarkı söyleyip bir yandan da sığamamanın ve kabul görmemenin çaresizliğiyle makyajını siliyordu Kantocu Sofya. Diline takılan bu şarkı yeni piyasaya çıkan, birkaç gün önce İstiklal Caddesinde yürürken kulağına gelen bir şarkıydı. Algısı duyar duymaz kapmıştı demek ki. Bukleli altın sarısı peruk hala kafasındaydı, gözlerindeki makyajın silinmiş ve bozulmuş haliyle sanki ağlamış gibi görünüyordu. Sof-

ya sahne ismiydi elbet, asıl ismi Levent idi. Bir yandan makyajını siliyor bir yandan da aynadan kendisine bakarak çocukluğundan itibaren almış olduğu eğitimleri düşünüyordu; jimnastik, bale, şan ve tiyatro... Neye yaramıştı tüm bunlar? Her zaman toplumdan dışlanmasına... Kırkına merdiven dayamıştı artık ve elde ettiği yalnızca; Sofya olarak sahnede büyüdüğü zaman ilgi ve kabul görmesi olmuştu. Levent'e dönüştüğü zaman ise toplumda kayboluyor, adını sanını bilen, tanıyan tanısa da anlamak, sevmek isteyen çıkmıyordu. Sofya olarak da ancak sahnede kabul görüyordu. Sahne sonrası evine dönmek için bindiği taksiden, mahalle bakkalına kadar iletişim kurduğu hemen herkes ya imalı bakışlar atıyor

ya da doğrudan gözlerini kaçırıp, kafasını çevirip onunla muhatap olmak istemiyordu. Bu muamelelerden dolayı da sık sık evini değiştirip farklı bir muhite taşınmak zorunda kalıyordu. Çoğunlukla ya bir komşusu “Bu mahallede senin gibiler barınamaz” manasında cümlelerle yolunu kesiyor ya da bakkal aracılığıyla; kendisine, mahalleli için daha kabul edilebilir bir iş bulması söyleniyordu. Her defasında “Ben sanatçuyum, bu da benim sanatım!” diyerek rest çekiyordu. Fakat bu tatsız atışmalar başladıktan sonra o muhitte zamanı dolmuş oluyordu.

Babası sert mizaçlıydı, gözleri uzlaşından uzak, tavırları da gözleriyle paraleldi. Herhangi bir şeye ikna etmek, deveye hendek atlatmaktan zordu. Annesi ise teni gibi, yumuk elleri gibi pamuksu kalbiyle bir kocasıyla bir oğluya konuşarak orta yolu bulmaya çalışıyordu. Evin arabulucusu, ailenin en ılımlı ve sakin insanıydı. Her defasında nemli yeşil gözleriyle, yaramaz bir çocuk edasıyla “Aman oğlum, biraz babanın suyuna git” diyerek oğlunu yatıştırılmaya çalışırken, diğer yandan da “Bey, çocuğun üzerine çok gitme, hevesini alınca zaten vazgeçer” diyerek de kocasının öfkelerini söndürmeye çalışırdı. İki inatçı keçi gibi dar bir köprü üzerinde çekişip itişirlerdi. Kazanamı olmayacağı belli bir savaş gibiydi onların mücadelesi.

Bale ve jimnastik eğitimi sayesinde incecik ve esnek bir vücuda sahipti. Tiyatro eğitimi ve şan dersleri de sahnede dans edip ve şarkı söyleyebilmesi için ihtiyaç duyduğu diğer nitelikleri tamamlıyordu. Babasının baskısına rağmen kendi yolunu çizmiş ve o yolda ilerlemek uğruna ailesinden kopmuştu. İdealist yanı hep ağır basıyordu. İlk başlarda, bazı özel davetlere gidip ancak birkaç gün yetecek kadar para kazanmaya başlamıştı. Sonrasında işleri yoluna girmiş, ha-

yatını idame edebilecek kadar, görece daha düzenli bir gelire sahip olmuştu. Yine de içinde bulunduğu toplumda sanatının bir kıymeti yoktu. Hemen her gün bir mahalleli yoluna çıkıp “Bizim mahalle ahlaklı bir yer, edebinle çalış!” diyerek uyarıda bulunuyordu. Bakkal ise canı isterse satış yapıyor, canı istemezse elinde olan bir ürün için “kalmadı” diyerek başından savıyordu. Fakat aynı insanlar, sokak ortasında öldürülen bir kadın için aynı hassasiyeti göstermiyordu. Ahlak ve edep “KADIN” söz konusu olduğunda sandıklara gömülüp küflen-diriliyordu.

Son taşındığı mahallede bir tane arkadaş edinebilmişti kendisine; o da Hasan idi. On iki yaşındaydı Hasan ve meraklı, tertemiz bir çocuktu. Her gün elinde salçalı ekmeğiyle koştu-rup duran, mavi gözlü, sarışın güzeliydi.

Sofya ile Levent arasındaki sıkışmışlıkla, bir yere sığama-ma arasında gidip gelirken bir tek Hasan ile sohbet ederek avunabiliyordu. Hasan, çocukluğun verdiği merakla çok soru soran bir çocuktu. Levent de konuşabileceği birini bulmanın mutluluğuyla her sorusuna sıklıktan cevap veriyordu. Bir gün Hasan sohbet arasında “Sen ne iş yapıyorsun Levent”

diye sormuştu. Levent sanki karşısında akranı varmış gibi gayrı ihtiyari “Kantocuyum ben” deyince, çocuk bunun ne demek olduğunu sorgular gözlerle bakarak “o ne?” demişti. Levent ise, sabırla “Tiyatro gibi ama bu hem tek kişilik hem içinde şarkı ve dans var hem de bunları kadın kılığında yapıyorum.” demiş ve Hasan’ın onu izlediği gibi o da merakla Hasan’ı izlemeye başlamıştı. Hasan ise o güne kadar sadece bir kez okullarına gelen Cevat Kurtuluş’u izlemiş bir kez de televizyonda dansöz görmüştü.

İki görüntüyü zihninde birleştirmeye çalıştıysa de bir sonuç elde edememiş “Tam anlamadım bunu” demişti. Levent, çocuk için fazla gelecek bilgi vermişlik hissiyle “Bunu boş ver, ileride anlarsın ama tiyatroya benzediğini düşün” deyip konuyu kapatmıştı. Hasan yine de ara ara anlamaz gözlerle bakıp düşünmüş, bir süre sonra da oyuna dalmıştı.

Levent birkaç gün sonra Hasan’ı kaldırımında tek başına otururken görmüş fakat her zaman olduğu gibi koşarak yanına gelmemesine anlam verememişti. Ağır adımlarla kendisi Hasan’a doğru ilerlemiş ama tam ona yaklaştığı esnada çocuğun kalkıp gittiğini görmüştü. Bunu anlayamasa da üstüne düşmemişti.





Birkaç gün çocukla köşe kapmaca oynamış, en sonunda bakkalın köşesinde pusuya yatıp oradan geçmesini beklemişti. Hasan köşeyi döner dönmez aniden Levent ile yüz yüze geldiğinde bu kez kaçıp gidememişti. Levent “Gel otur bakalım Hasan” diyerek kaldırımını göstermiş ve Hasan’ın oturmasını beklemeden kaldırımına oturmuştu. Hasan da çaresizce oturmak zorunda kalmıştı.

Bir süre Hasan’ı izlemiş fakat onun kendisine hiç bakmadığını, sıkılgan durduğunu gözlemledikten sonra “Neden benden kaçıyorsun Hasan?” diye sormuştu.

“Hiç de bile, kaçmıyorum!”  
“Ama beni gördüğün zaman kalkıp gidiyorsun. Daha önce böyle bir şey yapmazdın sen.”  
Hasan, çocukça bir küskünlükle omuz silkerek karşılık vermişti sadece. Levent, çocuğun

çözülmesi için önünde oturdukları bakkaldan iki gazoz alıp tekrar yanına oturdu. Gazozu uzattığında onun keskin ve küskün gözlerini görmüştü. “Sen bana kızdın mı? Küs müsün benimle?”

Hiç bakmadan “Yoo” demişti Hasan.



Levent, durumun ne olduğunu tahmin ediyordu ve eğer tahmin ettiği şey doğru ise, çocuğu doğru düşünce ve davranışa yönlendirmek istiyordu. Ona göre, çocukların zihni bu yaşta böyle kirletilmemeliydi. Ne de olsa çocuklar hem bir şeyi kolay unutmaz hem de merak ettiği şeyi tam olarak öğrenene kadar peşini bırakmaz. Hasan da bir çocuktü ve kantocunun ne demek olduğunu araştırmış, birilerine sormuş olmalıydı... “Benim yüzümden birisi sana bir şey mi dedi Hasan?”

Yakalanmış hissiyle “Benimle konuşma” deyip ellerini önünde bağlayarak iyice sırtını dönmüştü.

İçten içe duruma bozulan fakat babasına bile kendisini ifade etmekten çekinmemiş hatta rest çekmiş olan Levent bu meseleyi böyle kapatmak istemiyordu.

“Tamam senin istediğin gibi olacak ama önce bana neden benimle konuşmadığını söyle.”  
“Söylemem!”

“O zaman ben de seni rahat bırakmam.”

Levent’in, onun evine kadar gelebileceğini zannederek bir an ona dönmek zorunda kalmıştı korkuyla. Yanlış anlama sonucu oluşan panikten sonra çocuk aklıyla, kandırabileceğini düşünerek “Konuşuyorum ya işte.” demişti.

Fırsat yakaladığını düşünen Levent “Madem öyle, o zaman

senin canını sıkan şey ne?” diyerek sorusunu farklı şekilde sordu.

“Bizim mahallede kimse seninle konuşmuyormuş.”

“Evet bazı insanlar benimle konuşmuyor ama konuşanlar da var.”

“Benim tanıdıklarım seninle konuşmuyor ama!”

“Onlar konuşmuyor diye sen de konuşmuyorsun, öyle mi?”

Hasan’ın bu soruya cevap vermediğini görünce “Bak Hasan, ben şu bizim bakkalla bir meseleden dolayı tartışırsam, sen oradan alışveriş yapmaya devam etmeyecek misin?”

Bir yanda her gün gazoz, leblebi tozu, top aldığı mahalle bakkalı, diğer tarafta ise mahalledeki tek büyük arkadaşı vardı. Çocuk aklının kefelinde ikisini tartmaya başladı. İşin içinden çıkmayıp “Bilmem. Devam ederim herhalde.” deyiverdi.

“Peki. Bakkala verdiğin şans, hakkı bana neden vermiyorsun? Mahalleli ile aramızda bir sorun yok ama onlar benimle konuşmak istemiyor. Onlar konuşmuyor diye sen de konuşmuyorsun.”

Bu cümleler Hasan’ı düşündürmüş, kendisini haklı gösterecek bir yanıt bulamamıştı. Düşünceye dalıp sustu. Yaklaşık bir dakika kadar sonra aklına bir şey gelmiş gibi “Babam seninle konuşmamı istemiyor, sen konuşmuşsun!”

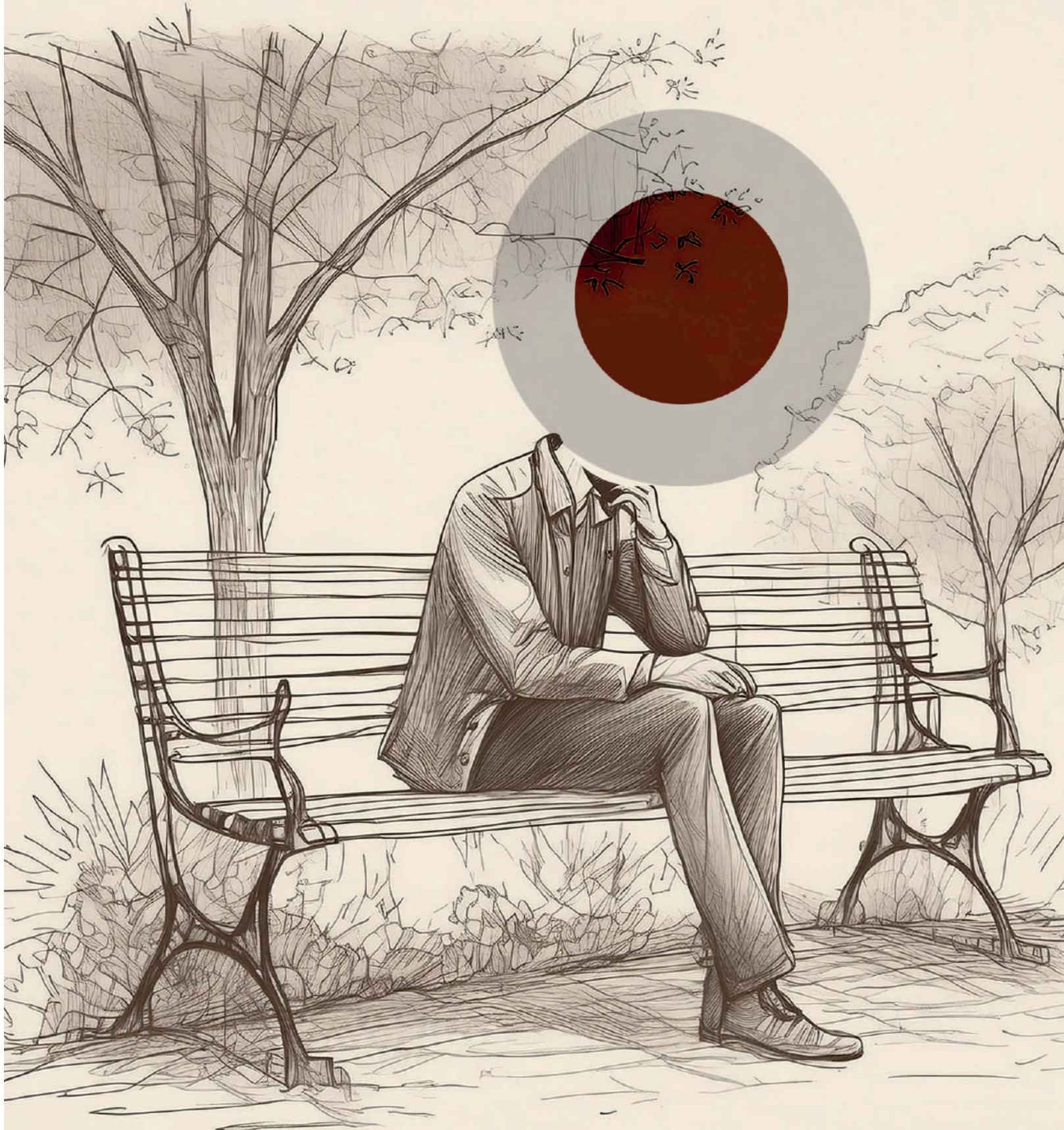
Öyle dedi.” diyerek ve elindeki gazoz şişesini yere atıp hızla kal-karak arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaşmıştı. Levent, uçurduğu uçurtmanın ipini kaçırmışçasına hüznle, oturduğu yerde uzunca süre kalmıştı. Kendisine karşı olan tutum ayrı üzüyordu, bir çocuğun toplumun bireylerine karşı bakışının kirletilmesi ayrı üzüyordu...

Bakkalın veya mahallelinin tavırları, tacizleri artık ona olağan geliyordu. Başa çıkamadığı zamanlarda semtini değiştirip, yeni bir yerde kendisine yeni bir hava sahası buluyordu fakat çocukların da bilincinde olmadan kendisine benzer tavırlar sergilemesi canını çok yakmıştı. Artık kendisini tamamen yersiz, yurtsuz ve kimsesiz hissediyordu.

Bunları düşünürken göz yaşları, makyajını silmek için Sofya’ya yardım ediyor, çelişik duygularla Sofya’nın içinden Levent’i çıkarırken sanki ağır ağır Sofya’yı da makyajla birlikte siliyordu...

“Umudu büyüt içinde...” diyerek şarkısına son verdi.

Şarkı kullanımını için Radical Noise grubuna teşekkür ederiz.





## ÖYKÜ



Ersin DOĞAN

© ersin\_dogan1

## Yılki

Şahlandı. Yaşlanmış, yıpranmış, kenara itilmiş geçmişine bakmadan önce ayaklarını yere vurdu; sonra yükselerek göğümü kapladı. 'Öfke, öfke insanı diri tutar.' derlerdi ya da şu an ben söyledim; çünkü eskisinden de diriydi. Yabancıydı. İri gözlerini süsleyen kirpikleri, çocukluğumun kumdan kaleleri gibi gösteriliyordu.

O kalelerin içine ruhumu nasıl sığdıramadıysam, bu kirpiklerin sınırlarına da ruhumu misafir ettiremiyordum. Öfkeliydi. Terk edilmişlik, öfkeyle sarılmış soluğundan buharlaşarak uzaklaşırken arkasını dönüp bacağına hafifçe sağa açtı. Biraz daha yaklaşırsam çiftesiyile sınınaçağım aşıkardı. Her ne kadar 'yapmaz' desem de o, ardını döndüğü ruhuma 'insan kullanır.' dedi.

İnsan faydalanır, işini görür, nefisini köreltir, zenginlik gösterisine

kenar süsü yapar ve sonra da bırakır ama her bırakılış özgürlük değildir; ben özgür kalmadım. Özgürlük değil bu, özgürlüğü hiç tatmamışlara sunulmuş, 'cehen-nemden çıkma' oyunu... Hayatta kalır mı? Hayatta kalır mıyım? Hayatta bırakırlar mı? Kurdun masasına meze olmasam da masasına meze etmeyi bilmeyen hâlimle açlığa dayanır mıyım?

Dayandın mı peki? Kulaklarını dikti, derin derin soluyarak iri gözlerini minik bedenime dikti. Hâlâ buradayım. Evet hâlâ buradasın. Dayanabilmiş miyim peki?

Dayanmışsın. Hayır dayanamadım. Sırf yaşlandım diye sırtımdan indirilen ağırlıkların yerine, yalnız bırakılmanın yüklenmesine dayanamadım. Üzerimde 'hayatta kalır mı ruleti' oynanarak daha önce içine doğma-

ma izin verilmeyen doğaya, işleri bitti diye salınmama dayanamadım.

Zordu. Babanın her sabah başımı okşayarak rüzgarla dansa çıktığı zamanların ansızın gidişine, annenin önüme koyduğu yemlerin, yerini hiç bilmediğim otlara terk edişine uzun süre alışamadım. Yanıma yanaşan sırtlanın bacağımda bıraktığı kırmızılığı ve diş izini görene kadar, ondan zarar gelebileceğini anlamadım.

Sonra değiştim. Eski bende kalan herkesi, toynaklarımın altına alıp kırgınlığımla harmanladım.

Eskiden bildiğim ne varsa unutup, yaklaşan her şeyi kötü bildim. Bakışlarımdan nefes alışımaya kadar her şey değişti; adımları 'vahşi' koydular; ondan sonra rahatladım.

Uysalken üstüme yüklenen  
ne varsa, vahşileşince sırtıma  
yaklaşmaya bile cesaret edemedi.  
Gülerken solduran hayat, gül-  
meyi unutan sertliğime, hayatta  
kalma kapılarını sonuna kadar  
açtı. Kibir, masumiyete galip  
geldi. Kısacası yeniden ama farklı  
bir ruhla doğdum.  
Keşke sizin de huzureviniz olsay-  
dı? Neden? Belki o zaman bütün  
bunlara gerek kalmazdı. Sence

iyi mi huzurevi? Orası da insan  
ırkının yıldı mezarlığı değil mi?  
Öyle mi dersin?  
Doğuyorsun, büyüyorsun, çalışı-  
yorsun, evleniyorsun, çocukların  
oluyor, daha çok çalışıp para  
kazanıyorsun ve o çocukları  
büyütüyorsun. Sonra o çocuklar  
büyürken sen yaşlanıyorsun.  
Onlar, senin kazandığın parayla  
alınan evlerde güle oynaya ya-  
şarlarken sen, biraz daha yaşla-

nıyorsun ve yıldı zamanın geli-  
yor. Emek verdiğin tüm düzen,  
emek istediğin vakit geldiğinde,  
seni yıldıya çıkarıyor; yani tıpkı  
benim gibi, daha önce hiç gör-  
mediğin, tanımadığın bir yaşam  
biçiminin içine terk ediliyorsun  
ve sonrası yine o 'hayatta kalır mı  
ruleti...'





Savaş AŞÇI

# Seviyi Büyütmek

Seni seninleyken sevmek kolay  
Ben sensizken de büyüttüm seviyi  
Bir çiçeği açsın diye  
Sevgiyle ilgiyle sever gibi

Yılmadım düşmedim dönmez demedim  
Bekledim.. Bekledim... Bekledim...  
Bekleyiş büyüdü sevi büyüdü  
Beklerken ben büyüdüm

Sensiz sabrı öğrendim  
İçinde sen olmayan nice  
Vapurlar kalktı iskeleden  
Trenler geçti istasyonlardan

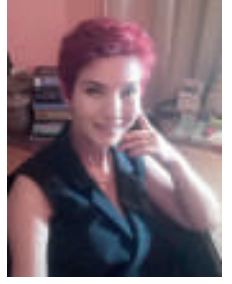
Hamdım piştim  
Kördüm gördüm  
Sağırdım duydum  
Açtım doydum

Bir mucize gibi  
Bir umut gibi  
Ufukta bir gemi gibi  
Özlemler sonrası seni görebilmek





## ÖYKÜ



Ezgi Ülkü AYKUT

© ezgi\_lk\_aykut

# Kadim Aşk

Türkiye'nin en kadim şehri neresidir? diye sorsalar, hiç düşünmeden Hatay ve Mardin derim. Çeşitli etnik kökenlerin ve dinlerin kardeşçe, iç içe yaşadığı büyüleyici iki şehir. Kitaplarda okuduğumuz birçok inanış ve felsefi düşüncenin yaşadığı mistik şehirler... İşte bu gerekçeyle bir haftalık iznimi bahar döneminde aldım ve sırt çantamla Mardin'e doğru yola koyuldum. İstanbul'dan iki saat süren yolculukla Aziz Sancar Havaalanına ulaştığımda heyecandan ayaklarım titriyordu. Tahtında oturan Şahmeranın memleketine gelmişim. Kocakarı hikayelerinin diyarıydı Mardin. Ninem ve ninemin soyu şamandı. O gelenekleri anneme ve teyzeme anlatmıştı, tıpkı çocukken kucağına alıp masallar şeklinde bana da öğrettiği gibi. Her gece onun anlattığı bu ma-

sallarla doğayı, insanı ve en önemlisi yaşadığımız sistemin düzenini öğrenmişim. Hangi bitkilerin, neye iyi geldiğini otuz iki yaşında bir kadın olarak biliyordum. Annem ve teyze bu konuya hiç ilgi duymamıştı, bu ninemi üzse de benimle o açığı kapatıyordu. Mardin, ninemin hikayelerinde dinlediğim mistik kentti ve şimdi o kentin topraklarına ayak basmışım. Havaalanından dışarı çıktığımda, elinde isim yazılı kartonla beni bekleyen taksi şoförüyle karşılaştım. İsmi Sedat idi, hemen elimdeki valizi aldı ve yola koyulmak üzere taksiye bindik. Etraf, baharın tüm güzelliğini yansıtıyordu; uçsuz bucaksız doğa örtüsünün içinde yeşil ve çiçeklerin bin bir rengi insanı büyüleyordu. Yarım saatlik bir yolculukla Tarihi Mardin denen bölgeye geldik. Bu sefer lüks bir otel yerine tarihi bir

konak seçmişim kendime. Eski Mardin'e girdiğimiz andan itibaren beş yıl önce kaybettiğim ninem benimleymiş gibi bir hisse kapıldım, sanki benimle taksidediydi. Taksi yoldan sağa döndüğü an zaman durmuştu. İki yüz ya da üç yüz yıllık yaşayan bir tarihe "merhaba" demiştim. Bölgenin, kendisine özgü sarı taşlarla yapılmış ve yüzyıllara inat ayakta dimdik durup "merhaba" diyen binalar. O daracık sokakta yürüyen ve etrafın mistik havasını soluyan turistler. Turistlere ellerindeki ürünleri satmak için gezinen esnaf çırakları... Havanın keskin toprak kokusunu insan içine çektikçe kendisinden bir parça arıyordu. Bir an oturduğum koltuktan kafamı sağa çevirdiğimde, ninemle göz göze geldik. Yok yok, sanırım heyecandan halüsinasyon görmeye başladım.

Taksi şoförü Sedat “Geldik Umay Hanım” dedi. Taksiden inip otel için çıkmam gereken merdivenlere doğru yola koyuldum. Tarihi Mardin dik bir kule gibi, dağ üzerine kurulu ve sokaklar kendi içerisinde merdivenlerle birbirine bağlanmakta, bu aynı zamanda çöl sıcakları döneminde insanların hem gölgede yürümelerine hem de oluşan serin hava akımı ile serinlemelerine yönelik yapılmış, o dönemin modern mimarisinden iyi bir örnek. Ancak sırt çantası ve bavulla yürümek insanı birazcık zorluyor. Sonunda merdivenler elimdeki yükler yüzünden tadını çıkaramasam da bitmişti. Şimdi o koridor gibi olan sokakta yürümeye başlamıştım. Attığım her adımda, ayağımın bastığı yere yüzlerce yılda kim bilir kaç insan ayak basmıştı. Elimdeki telefon “hedefinize ulaştınız” dediğinde etrafın büyüleyen ve bir o kadar da düşündürülen halinden sıyrıldım. Başımı hafifçe sola çevirdiğimde ‘CAĞRA’ adlı otele geldiğimi gördüm. Otelin dışında, eski usul elle çalınan bir zil vardı. İpi tutup çekerek zili çalmaya başladım. İçimdeki kız çocuğu bundan çok hoşlanmıştı, bıraksalar sabaha kadar o zili çalabilirdi. Otel görevlisi eski tahta kapıyı açıp “Hoş geldiniz” dedi.

“Merhaba, ben Umay” dedim. Elimdeki bavulları alarak resepsiyon bölümüne götürdü beni. Girişi küçücük, altı ya da yedi metrekaşe taştan bir oda idi. Bir

masa ve bilgisayar dışında bir şey yoktu. İşlemlerim bittikten sonra yirmi iki numaralı, bir hafta boyunca benim olacak odaya geçtik. Odanın kapısı açılırken kalbim yerinde durmuyordu. Şömineli ve eski usul döşenmiş bir oda istemiştim. Otelin yardımcı personeli kapıyı açtıktan sonra beni içeri davet etti.

Demir başlıklı, çift kişilik yatak odanın sol tarafındaki taş duvara dayalıydı. Yanında ahşap ve sedef işçiliğinin muhteşem bir örneği olan komodinin ve üzerinde de okuma lambası vardı. Komodinin yanında taştan, üzerinde bin bir motif ve sembolün olduğu şömine ve onun önünde duran koltuk. Tüm bu tarih kokan mekânı tamamlayan yerdeki el dokuması kilim ise içindeki lacivert ve kırmızı renk ile odayı tamamlıyordu.

Koltuğun hemen sağında ise bir cam kapı vardı. Kapıdan içeri girdiğinizde, mağaraya benzeyen bir koridor sizi karşılıyordu. Sola doğru kıvrılan bu küçük koridor, tavanı ve duvarları ile dağa oyulmuş bir oda gibiydi. Odanın sol tarafında duş bölümü, sağ tarafında ise lavabo ile tuvalet vardı.

Dışarıda güneş olsa da hava insanın üstüne ince bir hırka almayı gerektirecek kadar serindi ancak burası taş olduğu için sıcaktı. O yüzden endişeyle “Gece bu kadar sıcak olur mu?” diye sordum. Yardımcı personel “hayır efendim,

gece şömineyi yakmanız gerek” deyince derin bir ‘oh’ çektim. Görevli odadan çıkınca sonunda bu tarih kokan mekân ve ben baş başa kalmıştık. Kendimi hemen bir haftalığına benim olan yatağıma sırt üstü attım. Çok mutluydum. O an odada bir ses yankılandı “Evine hoş geldin güzel kızım, tanıştığın insanlar burada sorularına cevap olacaklar, bunu unutma!” dedi. Ürktüm ve hemen doğruldum hatta banyoya giden o koridora ve oyulmuş odaya bile baktım, kimse yoktu. Ses nineme aitti! Bu yolculuk benim için yaşadığım hayal kırıklığını unutmak adına çıktığım bir yolculuktu. İki ay önce en yakın arkadaşım, üniversiteden beri birlikte olduğum insanla beni aldatmıştı. Aslında en yakın arkadaşım mı yoksa sevgilim mi beni aldatmıştı, bilemiyorum hala.

Bu olayın travmasını günlerce yemek yemeden ve uyumadan geçirmiş sonra psikolog arkadaşım Duygu’nun desteği ile yavaş yavaş atlatmaya başlamıştım. Bu yolculuğa da çıkmam için beni Duygu teşvik etmişti. Şimdi bu yaşadığım şey ruh halimin bana bir oyunu muydu, anlamaya çalışıyordum. Sanırım sabah yedi uçağına binmek için erken kalkmam ve hava alanında kahve içmemem bunlara neden oldu.

En iyisi dışarı çıkıp bu tarihi mekânda sert bir kahve içmek, sonra burada geçecek olan haftamı planlamaktı.

Otelden dışarı çıkınca beni gene geçmiş yaşamlar ve o dönemin insanları esir almıştı. Her tarafta, sarı renkli Mardin taşının o büyüleyici mistik dokusu vardı. Binalarda, duvarlarda ve yollarda... Koridor görevi gören bu yolda yürürken yolun sağ ve sol taraftan yolun ortasına doğru eğimli olduğunu fark ettim. Demek ki yağmur suları bu şekilde akıyordu bu koridor sokaklarda. Sonra birden tarçın ve karanfile harmanlanmış bir çörek kokusu etrafımı sardı. İnsanın iştahını açan bu kokuyu takip etmeye karar verdim. Biraz yürüdüktan sonra bir tezgâh ve tezgâhın üstünde duran, üstünde dumanı tüten bir tepsiye ulaştım. İnsanlar sıradaydı, ben de sıranın en arkasına geçtim.

Merakla önümdeki çiftte sordum; "Bu kokan nedir?" Adının 'Süryani Çöreği' olduğunu ve özellikle hurmalı olanından yemem gerektiğini söylediler. Sıra bana geldiğinde önümdeki çiftin önerisine uyararak hurmalı Süryani Çöreği istedim. Beni buraya getiren o iştah açıcı koku ellerimin arasındaydı. Yeniden Koridor Yol adını verdiğim sokaklarda yürümeye başladım. Sol tarafta, aşağı sokağa doğru inen bir merdiven belirdi.

Yavaş yavaş bu yüzyıllık merdivenden aşağıya inmeye başladım. Sağ tarafımda Mardin Müzesinin levhası, sol tarafımda ise Leyli adlı bir restoranın levhası belirdi. Merdivenlerin sonu ise uçuşuz

bucaksız Mezopotamya ovasının manzarasına açılan Cumhuriyet Meydanına çıktı. Bu cadde insan kaynıyordu ve az önce yürüdüğüm o sessiz sokaktan eser yoktu.

Sol tarafımda Harire adlı bir kafe belirinceye kadar yürüdüm. Kafenin tarihi atmosferi beni büyüledi. Kahvenin o sert ve uyandırıcı kokusu ise içeriye yönlendirdi. Masaların hepsi doluydu, ben tam çıkmak üzereyken yuvarlak, siyah kemik gözlükleri olan yetmişli yaşlarda kır saçlı, yaşlı ancak diksiyonu düzgün bir bey "Benim masamda boş ver var, oturabilirsin" dedi. Teşekkür ettim ve tam karşısına oturdum. Garsona sert bir kahve söyledim, elimdeki çörek için de izin istedim.

Garson bir tabak getirdi ve kese kağıdındaki çörekleri tabağa koydum sonra da karşımda duran bu bembeyaz saçlı, siyah gözlüklü masa arkadaşşıma sundum. Kendisi emekli ve burada yaşayan bir zanaatkar imiş. Kendisini sanatçı diye tanıtmaya güldüm içimden. Ülkemde kavram karmaşaları ile boğuşuyor olmak ne üzücü. Yüzünde derin kırışıklar ve sarkan bir gıdısı olan bu beyefendi, ülke standartlarına göre uzun boylu ve boynuna taktığı fular ile herkes gibi kendisini entelektüel gören bir adama benziyordu.

Karşısında bir kadın oturmasına rağmen kafeye girip çıkan kadınları süzüyordu. Klasik Türk

erkeği işte... Sonra sohbet etmeye başladık. Mardin'e geliş nedenimi sordu. Ben de "Ninem küçükken anlattığı şehri görmeye ve yaşamaya geldim" dedim. "Ninem Mardin'i çok severdi hatta aşıkta bu şehre ve fırsat buldukça gelmeye çalışırdı buraya" diye ekledim.

Derin iç çekti ve yüksek sesle "Aşk" dedi. Şaşırdım, "efendim" diye cevap verdim. "Aşk vaktinde kıymetinin bilinmesi gereken bir duygu. İnsan yaşlanınca anlıyor" dedi. Güldüm ve "ben aşka inanmıyorum" dedim. Şaşkın bir ifadeyle "senin gibi bir kadın mı?" diye sordu. "Halimde ne varmış?" dedim. "Genç ve güzelsin, neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu bu kez. "Sizin gibi insanlar yüzünden" dedim. "Oturduğum andan itibaren sizi izliyorum. Karşınızda, şimdi iltifat ettiğiniz kadın oturuyor ve siz kafeye gelen kadınları süzüyorsunuz!" dedim. Sözler ağzımdan hesapsızca çıkmıştı.

Henüz adını bile bilmediğim adam ise bozulmuştu. "Sanırım Andropozu atlatamadınız hala" diye de ekledim. Tutamıyordum kendimi, sanki aylar önce yaşadığım travmanın acısını bu adamdan çıkarıyordum. Karşımdaki adam tekrar iç çekti ve "bundan on beş yıl önce..." diyerek konuşmaya başladı.

“Bundan on beş yıl önce buraya, orta yaşlı bir kadın gelmişti. Gözleri ela, beyaz tenli ve kısacık kırmızı saçları vardı. Boynunda fuları, ayağında şalvarıyla eski Mardin’e geldiğinde gülücükler saçardı. Buradaki kadınlarla saatlerce konuşur, çocuklara kitap hediye eder ve masallar anlatırdı. Ondan ve onun hikayelerinden etkilenmeyen esnaf arkadaşım yoktur burada. Hala onu tanıyanlar birbirlerine onun hikayelerini anlatır. Onunla müzik ve felsefe konuşmayı ipe çekerdim her gün. Bir gün ‘senden yaşça çok büyük olduğumu biliyorum, ama senden çok hoşlanmaya başladım’ dedim. Gülümsedi ve ‘galiba ben de’ dedi. Dünyalar benim olmuştu. Hislerimiz karşılıklıydı çünkü. Ancak bana tek bir cümle söyledi sonrasında. Atina okulunun girişinde yazan cümle; “Geometri bilmeyen girmez” Bu sözü biliyordum, Platon’a aitti. Ben de ‘geometrim iyidir’ dedim. Güldü ve ‘emin misin’ dedi. ‘Evet, yoksa nasıl takılarımı tasarlayabilirim’ dedim.

Sonra ona ‘ben zor adamım, bana katlanmaya hazır mısın?’ diye sordum. ‘Benim kalbim ayçiçeğinin sadece güneşe baktığı gibi tek tarafa bakar. İçin rahat olsun, ayçiçeği gibi kalbimi sana çevirdim ve güneşim sensin’ dedi. O gün dünyanın en mutlu adamı ben olmuşum. Ara ara bende kalıyordu, beraber müzik dinliyor, yemek yapıyor, geceleri şarap eşliğinde konuşuyorduk ve vadinin eşsiz manzarasını izliyorduk. Bir gün rafta duran insan şeklindeki fincan

dikkatini çekti ve sordu. Bu, ürünlerimi paylaştığım sosyal medya paylaşımlarımda ‘en sevdiğim fincanım’ dediğim fincandı. ‘Çok güzel nerden aldın?’ ben de ona ‘bir arkadaşım hediye etti, nereden aldı bilmiyorum’ dedim. Günler bu şekilde aylara dönüştü ve biz gerçekten mutluyduk. Yalnız, ara ara durgunlaşmaya ve evdeki bazı objeleri incelemeye başlamıştı.

Anlam veremiyordum bu haline ve bir gün ‘bu tasarım çalıntı’ dedi. ‘Bir takı firmasının tasarımı.’ Buzulmuşum; ‘Bunu araştıracağım, o fincanı üreten benim arkadaşım ve o böyle bir şey yapmaz’ dedim ve benden tek istediği şeyi çiğnediğimi kendi ağzıyla kabul etmiş oldum. O bana ‘aramızda yalan olmasın’ demişti ve ben, en başında ona bu konuda yalan söylemişim. Ağızımdan çıkanları fark ettiğimde bu konuda konuşmak istemediğimi ve gitmesini söyledim. O da gitti ve bir daha dönmedi. Ulaşmak için çok yol denedim, şehri terk etmiş ve telefonunu değiştirmişti. İzini bile bulamadım, hala her gün aynı saatte buraya geliyorum bir gün döner ve gelir diye. Bana “Aşk” deme, ben bedelini hayatımın sonbaharında acı ödedim” dedi.

Bu hikâye beni hem çok etmiş hem de kahaahalarla gülmeme neden olmuştu. O kısa, kırmızı saçlı kadın benim anneannemdi, bana halk hikayeleri anlatan şaman ninem. Şimdi anlamıştım Mardin’e son dönemlerinde neden gitmediğini, gittiğinde ise kısa süreli kal-

dığını. Sivil Toplum Kuruluşları ile kadınlar ve çocuklar için gönüllü çalışan bir sosyal girişimciydi. Son dönemlerinde yazdığı kitap için konuştuğumuzda ‘insan hayatında üç kez âşık olur, ben ilk aşkımla lisede ikincisi ile çalışırken tanıştım ve o dedendi. O öldükten dört yıl sonra ise üçüncü aşkımla tanıştım’ demişti ama ismini hiç söylememişti. Şimdi o adam karşımda duruyordu. Bir çörek kokusu ve kahve ihtiyacı beni eliyle koymuş gibi ninemin son aşkının karşısına getirmişti. “Boynundaki eski fular onun hediyesi mi?” dedim. “Evet” dedi. “Peki o fuların ucunda B harfi işli mi?” diye sordum. Şaşırdı ve “Evet, nerden biliyorsun?” diye sordu. Adınız da Ülgen değil mi?

Karşımdaki adamın yüz hatları gerilmeye ve ürkütücü bir şekle ulaşmaya başlamıştı. Anlatmaya başladım; “O kadın ‘geometri bilmiyorsan giremezsin’ demişti ya! İsterseniz oradan başlayalım; peki buradaki geometri kavramı bizi nereye götürür?” diye sorarsanız önce ‘hendese’ yazan yere götürür ki o da zaten geometri demektir. Eğer hendeseyi atlamak istersek Yunanca kavramına gider ve oradan geometriye geri döneriz.

Eğer Yunanca kavramını da atlayıp Herodot kavramına gidersek oradan Antik Yunan kavramına, oradan Grekçe kavramına, oradan da tekrar geometriye döneriz. Biz ne yazarsak yazalım dönüp dolaşıp geometriye döneriz.

Eğer bu işi İngilizce denerseniz de önce geometriye, oradan da felsefeye ulaşırsınız. Felsefeden devam etmeye çalışırsanız da geometri döngüsü gibi dönüp dolaşıp tekrar felsefeye varırsınız. Her şey önce felsefeyle başlar ve iki sonuca varırız. Bu sonuçlardan birincisi bizi matematiğe, matematikten geometriye, geometriden de bildiğimiz her şeye götürür. İkincisi ise hiçbir yere götürmez, dönüp dolaştırıp felsefeye geri getirir. Platon'un okulunun kapısında 'geometri bilmeyen giremez' yazmasının sebebi de budur. Çünkü insanlık bir yere vardığına oraya geometriden varmıştır. Geometrinin özüne hâkim olmayan kişi hangi konu hakkında konuşursa konuşsun konuştuğu konunun özüne de hâkim olamaz." Tüm bunları söylerken gözümün önüne ninemin Mardin'den döndüğü o kâbus gibi yıl geldi. Döndükten bir yıl sonra beni yanına çağırıldığı o gece gökyüzünde dolunay vardı. Ay ışığını çok severdi, eline aldığı bir kadeh şarapla ve açtığı Sihirli Flüt operasının o eşsiz ezgilerinde yüzü ay ışığına dönük, dalar giderdi. 'Sevgili Umay, bu gece Mezopotamya ay ışığında kim bilir ne kadar güzeldir' demişti. Artık eskisi gibi saçlarını o çok sevdiği ateş kızılına boyamıyordu. Halbuki onu tanıyan herkes o kısacık, ateş kızılı saçlarla anlatırlardı ninemi. Bir gün Mardin'den eve döndü ve günlerce odasından çıkmadı. Odasından çıktığı ilk gün ise sanki daha da yaşlanmıştı, üzgün olduğu her halinden belliydi. Eline aldığı o bitki çaylarından birisiyle çalışma masasına geçti, günlerce yazdı. Bazen

kütüphanesindeki binlerce kitabın içinden aldığı bir kitap bazen de bizlere sipariş ettirdiği kitapları okumak dışında o çalışma masasından ayrılmadan bir yıl geçirdi. Çağırıldığı hiçbir etkinliğe ya da sosyal girişimcilik çalışmasına katılmadı. Sanki içinde kopup giden bir şeyi yakalamak için didinip duruyordu. Annemle çok anlaşamaları da onun bile ninemin bu haline ne kadar üzüldüğünü hatırlıyorum. Yaptığımız hiçbir şey ona o eski gülüşünü geri getirememişti. Onda bir şeyler değişmişti. 1999 yılbaşından bir ay sonraydı sanırım, oturma odasında oturup televizyon izlerken bize katıldı ve 'bitirdim' dedi. Şaşkın bir halde nineme bakıyorduk, o ise ilk kez gülerek 'yazdığım kitap sonunda bitti, adı Kadim Aşk olacak' dedi. Mardin'den döndükten sonra ilk kez gülüyordu ve buna odadaki herkes sevinmişti." "Kitabı yayına girdikten sonra birçok alanda olumlu eleştiri yazıları almaya ve her zamanki gibi çok satanlar listesinde yer almaya başlamıştı. Hikâyesini ve Mardin'de ne yaşadığını merak ediyorduk, en büyük korkumuz tekrar o ruh haline dönmesi olduğu için sormamıştık. O dolunay gecesi beni odasına çağırduğunda ay ışığında tebessümle banyo yapar gibi duruyordu. Bana 'Umay otursana' dedi. Tereddütle koltuğuna oturdum, ona bakıyordum. O ise bana bakmadan yüzü aya dönük şekilde konuşmaya başladı; 'Mardin'e en son gittiğim zamanı hatırlıyorsun değil mi? İnsan hayatında üç kez âşık olurmuş. Aşk insanın büyümesi ve sevginin anlamını fark etmeyi ve onun kıymetini

bilmeyi öğretiyor insana. Senin büyüdüğün bu yüzyılda en çabuk harcanan şey aşk ve sevgi. Sana atalarımın bana öğrettiği her şeyi aktarıırken hep sevginin iyileştirici gücünden bahsettim. İnsan hayatında üç kez âşık olurmuş, birincisi on altı – yirmi iki yaş aralığı, ikincisi yirmi beş – otuz beş yaş aralığı ve üçüncüsü elliden sonra. Ben de üçüncü aşkımda o kadim şehirde buldum. Daha ilk gördüğümde etkilenmişim ondan. Uzun boylu, geniş omuzlu ve gür beyaz saçları olan sert görümlü bu adam, güldüğünde ufak bir çocuğa dönüyordu. Üstünde sürekli kahverengi deri bir yelek ve boynunda ise fuları vardı. Diksiyonu düzgün ve ses tonu insanı gerçekten büyülüyordu. Onun bana anlattığı hikayelerin birçoğunu bilsem de ondan tekrar tekrar dinlemek hoşuma gidiyordu. Müzik hakkındaki bilgisine hayrandım. Kahve sohbetlerimiz ise vazgeçilmezimdi. Onu dinlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Zaman aslında sayılara mahkûm bir olgu değil, sen istersen hızlı sen istersen yavaş ilerleyen ne geçmişte ne de gelecekte olan, şu anı yaşatan bir olgu belki de. Deden annen yeni doğduğu zaman beni aldatmıştı, ilk başlarda ayrılmak istedim, kabul edememişim bu ihaneti. İnsan için en ağır davranış, ihanet. Şekli ne olursa olsun. Umarım bu duyguyu hiç yaşamazsın güzel kızım. Sonra teyzene de hamile olduğumu öğrenince evliliğime devam ettim, bir daha hiç aynı olmadık dedenle.

Hep güven noktasında onu sorguladım. Sizler bizi birbirini seven iki yaşlı insan olarak görürken, deden hatasını telafi etmeye çalışıyor, bense hep mesafeli duruyordum. Sürekli bir yerlere gitme nedenim buydu. Başkalarına yardım ederken yaramı sararım sanıyordum. Hiçbir şey güvendiğin insanın ihaneti kadar acıtmıyor, hele o insanı seviyorsan ve aşıkısan. Yıllar sonra ilk kez 'Hadi' dedim, 'hadi bir kez daha sevmeyi dene'. Nihayetinde Ülgen'e âşık oldum. O sert görünümünden ne zaman çıkacağı belli olmayan o çocuğa. Birbirimize duygularımızı açtığımız gün 'Geometri bilmeyen giremez' dedim ve ondan tek bir şey istedim; aramıza yalanın girmemesi... Her şey kusursuzdu; birlikte gülüyor ve birlikte eğlenmenin tadına varıyorduk. Ta ki o fincan aramıza girinceye kadar. Bana yalan söylemişti ve bu yalanı gözlerimin içine bakarak aylarca sürdürdü. Sonra bir gün dayanamadım, yalanını kibarca söylemesini sağladım. Ben de bir söz vermiştim; 'sen beni istemeyinceye kadar yanında kalacağım ve yüzüm bir ayçiçeği gibi sadece sana dönük olacak' diye. O ise gitmemi istedi ve ben de gittim. Aradan neredeyse iki yıl geçti, yüzüm hala ona dönük ve dönük kalacak ama ikinci sözümü de tuttum, bir daha görüşmedik. Uzun süre dolunaya bakamadım çünkü dolunay bana onu hatırlatıyordu. Sonra dolunayda onunla geçirdiğim o güzel zamanlarla barıştım. Kadim Aşk senin jenerasyonuna bir rehber olsun diye yazdığım,

yazarken de kendi içimde Ülgen ile barıştığım kitabım oldu benim için. Sevgili Umay, aşktan ve sevmekten korkma. Hayatında 'kim beni ne kadar sevdi ya da seviyor' diye sorgulama. İnsan hiçbir zaman bilemez ne kadar sevildiğini, bildiği tek şey ne kadar sevdiğidir. Sihirli Flüt operasında piyano notaları sertçe yükselirken ninem de aynı ritimde konuşmaya devam ediyordu. Sevgini insanlara, hayatına girecek özel insana korkmadan hesapsızca vermekten çekinme ve ruhunu da bunun kıymetini bilmeyen insanlar için kirletme. Gitmek isteyene izin ver, sen gerçekten sevdiysen onu uzaktan da seversin, sessizce. Çünkü o sevgi sana ait, senin bir parçan. Özünün bu olduğunu anlayınca kendinle de sevdiğin o insanla da barışıyorsun. Yazdığım kitabı yorumlayan insanlara bakınca bunu anlamaktan ne kadar uzak olduklarını görüp, üzülüyorum sadece. O kitabı anlamaya çalış Umay, ihtiyaç duyduğunda sana rehber olsun güzel kızım' dedi." "Ninem bir daha uzaklara gitmedi, evde kitapları ve dinlediği müziklerle günlerini geçirdi. Bazen dolunay zamanları Sihirli Flüt Operası eşliğinde elinde bir kadeh şarapla ayı seyretti. Bu anı hatırlayarak, devam ettim Ülgen Bey ile konuşmaya. "Kalbinin tek bir anahtarı olduğunu ve o anahtarın ise sadece dürüstlikle, yalansız açılacağını sana söylemiş. Sense onu dinlememişsin. Peki, şimdi söylesene bir yalan sana ne kazandırdı? O kadın ölünceye kadar geçen on beş yılında

kalbini döndüğü güneşe yani sana hiç ihanet etmedi. Seninle ilgili bir kitap yazdı. Kitabın adı "Kadim Aşk" idi. Yıllarca her konuda konuşmaktan keyif aldığı o adamın kendisine daha en başında neden yalan söylediğini anlamlandırmaya çalıştı durdu. Okuduğumuz kitaplara, o öğrendiğimiz bilgilere ve felsefi sözlere o kadar çok anlam yüklüyoruz ki halbuki gerçek yalındır ve basittir. Keşke Ülgen bey okuduklarınızı gerçekten anlamış olsaydınız, keşke o burada sizin bir açıklama yapmanız için bir hafta boyunca sizden bir telefon beklerken onu arasaydınız. Yalanın bir açıklaması yoktur ama gerekçesini söyleseydiniz. Umarım, o yalan kaybettiğiniz o kadına yani nineme değmiştir. Belki egonuzla yenilmek yerine, kaçmak yerine onunla konuşmuş olsanız, o on beş yıl aşkla dolu dolu geçirdi. Şimdi oturup yas tutmanın, giden zamana ve ölenlere üzülmenin bir anlamı yok. Ne mutlu size ki o sizin sorularınızın cevabını "Kadim Aşk" adlı kitabında cevaplandırıyor." Ülgen bey karşımda sadece büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bense ninemin buraya ayak bastığından itibaren benimle olduğunu artık biliyordum ve hala bana öğretmeye devam ediyordu. Sevginin; iyileştiren, büyüleyici bir duygu olduğunu bana hatırlatıyordu. Aşkla birleştiğinde ise sihirli bir şeye dönüyordu sevgi. Gözün gerçekleri görmüyor, sadece o anı, onunla yaşamak istiyorsun



Başı ve sonu hiç önemli olmuyor. Karşıdaki seni ne kadar sever bilemiyorsun ancak kendinin ne kadar sevdiğinden emin oluyorsun. Onlar gittiğinde ise aslında onlara değil kendine kıızıyorsun çünkü hissettiğin duyguların ve emeklerin acısı çöküyor içine. O yüzden ben de bu kadar üzgün ve depresifim bu birkaç aydır. Kendimi bu duygulardan arındırdığım zaman iyileşecek ve yeniden başlayacak gücü kendimde bulacaktım. Kendimi affetmem gerekiyordu ve bunu yapacaktım. Küçücük taburelerinde oturduğumuz bu mekânda birkaç saat içinde bunları anlamış olmak bir mucize gibiydi. Ülgen Bey'in gözünden yaşlar süzülüyordu, o yaşlı adam daha da çökmüştü. Üzüldüm haline. Ego

elbette olması gereken bir şey ama dozunda. Hata yaptığımızda egoyu çöpe atıp özür dilemeyi de bilmek lazım yoksa karşımda ağlayan yaşlı adama dönüyor insan. Kahvem bitmişti, hesabı istedim. Ücreti öderken bile Ülgen Bey karşımda yok gibiydi. Mardin'e geleli daha dört saat bile olmadan neler yaşamıştım. Ben de çok şaşkındım. Kalacağım bir hafta kim bilir daha neler öğretecekti bana. Gitmek için ayağa kalktım sonra geri oturdum. Ninemin affettiği bu adama ben neden kızgın olacaktım ki. "Ülgen Bey bana Mardin'i gezdirir misiniz?" dedim. Şaşkınlıkla, uzun süredir yere bakan gözlerini bana çevirdi. "Emin misin?" dedi. Güldüm ve "evet" dedim. Tek bir şartım vardı bana ilk önce ninemle gezdikleri yerleri ve oralarda

neler yaptıklarını anlatacaktı. Birlikte ayağa kalktık ve kafeden dışarı çıktık. Dışarı çıktığımızda sırt çantamı açtım ve ninemin "Kadim Aşk" adlı kitabını Ülgen Bey'e uzatıp "Kitabın kapağını açın lütfen" dedim. Kitabın iç kapağında "Evren insanın içinde Ülgen" yazan yazıyı gördü. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Hadi Umay kızım bu gece dolunay var ve ninen bizi bekler."

Kadim şehir Mardin!  
Ben ışığınla aydınlanmaya hazırım!!!  
Ülgen Bey ile birlikte o tarih kokan taş sokaklarda ninemin hüznü ile yürümeye başladık...

*Düş Art*® OKUR | YAZAR | ÇİZER | PLATFORMU





## İNCELEME



Yasin DEDEBEKİROĞLU

@yasindedebekiroglu

# Dayanışmanın Ruhu ve Direniş

“Umut denizine atılmış bir olta...”

Küresel bir pandemi tüm dünyayı kasıp kavurmaya başlamıştı. Lügatimize Covid-19 denen kod giriverdi bir anda. Kalabalıklardan uzaklaşmamız, çarşı pazardan geri durmamız söylendi. İlk etapta iş yerlerimizden, daha sonra sokaklarımızdan olduk. İş yerleri demişken, sahi herkes emeğini satarak dört tarafı çevrili yapılarda mı çalışıyordu? Ne kadar gerçeklikten uzak ve yavan bir söylem değil mi? İlk müdahale malumunuz sanat camiasına yapıldı ve aniden açıklanan genelgelerle insanlar bilinmeyen bir kaosa sürüklendi. Dünya genelindeki uygulamalar görece daha katıydı ama devlet sistemleri eve kapanması istenen insanlara çeşitli kolaylıklar sağlıyordu.

Günler geçtikçe durum bir hayli zorlaşmaya, psikolojik bunalımlara sebebiyet vermeye başladı. Varsayımlar, hastalık hastaları, komplo teorileri... Bir tarafta da gelecek günlerin ne getireceğini bilemeyen, kaygılarıyla baş başa bırakılan, yalnız kalan sanatçılar. Bu zor süreçte kimi canına kıydı, kimi ülkeyi terk etti. Derken halkın huzuru bahanesiyle müziğe ve sahneye saat sınırlaması getirildi. Türlü bahanelerle çoğu festival iptal edildi. Tabii bu sırada kalabalık mitingler, yemekli parti buluşmaları ve toplantılar sürmeye devam etti. İşte koşulların zorlaştığı böylesine kaotik bir bunalım ortamında, Peyk grubundan tanıdığımız İrfan Alışın girişimleriyle “Umut denizine atılmış bir olta...” mottosuyla “Olta Dayanışma” kurul-

du ve Olta Dayanışma albüm serisi başladı. Olta Dayanışma gelirleri zor durumda olan müzik emekçilerine paylaştırılacak bir dayanışma albüm serisidir.

Peki bu Olta nasıl çalışıyor? Öncelikle proje tamamıyla gönüllülük esasına dayanıyor. Yer almak isteyen sanatçılar, şarkılarını Olta Dayanışma'ya bağlıyor. Dinleyiciler de bu şarkıları dinleyerek ve paylaşarak destek oluyorlar. Bu zamana kadar yayınlanan on dört albümde kimi ilk bestesini, kimi hit olmuş en nadide şarkısını bağışladı. Hiçbir ayrımcılık gözetmeksizin şarkılar belli kayıt kriterleri göz önünde tutularak albümlere alındı, alınmaya da devam ediyor. Belki siz bu satırları okurken on beşinci albüm yayınlanmış bile olabilir...



# OLTA

Bu oluşumda yer alanlardan kimi stüdyosunu kayıt için ücretsiz açtı, kimi enstrümanıya desteğini sağladı, kimi şarkı düzenlemelerini, kimi de kapak tasarımlarını yaptı. Reklamından, sosyal medyasına kadar hep dayanışmayla hareket edildi ve edilmeye devam ediyor. Bu gibi oluşumlar ve dayanışmanın yaygınlaşıyor olması, bir müzisyen ve bir müzik emekçisi olarak yarına dair umutlarımı yeşertiyor.

Dayanışma adına ülkemizden farklı örnekler de verilebilir. Örneğin, 24 Ekim 2011 tarihinde Van'da meydana gelen 7.2 şiddetindeki depremde, zarar gören depremzedelere destek olmak amacıyla "Van İçin Rock" etkinliği yapılmıştır. Redd grubunun gitaristi ve arkeolog Güneş Duru'nun Twitter'dan (yeni adıyla X) yaptığı "Depremzedeler için bir konser yapamaz mıyız?" paylaşımı

ile bir hafta içinde onlarca grup ve sanatçı bir araya gelmiştir. 30 Ekim 2011'de Maçka Küçük Çiftlik Park konser alanında 40 sanatçı ve grubun yer aldığı ve tüm biletlerin satıldığı konser gerçekleşmiştir. Bu etkinliğin ve etkinlikte satılan tüm ürünlerin gelirleri depremzedelere aktarılmıştır. Hatta Türk Kızılay'ı ile yapılan anlaşma ile bir de Van'da okul yaptırılmıştır.

Yine yakın tarihimizde Redd Grubu pandemi yasaklarını protesto etmek amacıyla sadece sosyal medya duyurusuyla Maçka Parkında 8 Haziran 2021'de bir konser verdi. Bu konseri yüzlerce kişi izleyerek destek verdi. Dayanışma adına dünyada da gerçekleşmiş birçok organizasyon mevcut. Bunlardan en önemlisi 3 Temmuz 1985 günü Wembley Stadyumu, Londra'da gerçekleştirilen "Live Aid" konseridir. Etkinlik Bob Geldof ve Midge Ure

tarafından, günümüzde de devam eden Etiyopya'daki açlığa yardım fonu toplamak amacıyla düzenlenmiştir. Konserin en unutulmazlarından biri Queen grubunun sahnesidir. Bu konsere 72.000 kişi katılmıştır, ayrıca 100.000 kişinin katıldığı, Pensilvanya'daki John F. Kennedy Stadyumu'nda eş zamanlı olarak bir konser daha gerçekleştirilmiştir.

İşin özüne gelecek olursak bütün bu anlattıklarımız, bize müziğin ve dayanışmanın birleştirici gücünü gösteriyor. "Umut denizine atılmış bir olta" dayanışmayla yoluna devam ediyor. Bu tip girişimlerin devamlılığı için biz dinleyici, okur veya izleyenlerin bu tip oluşumları takip ederek destek olması gerekiyor. Bu hem onları geliştirecektir hem de topluma fayda sağlayacaktır.

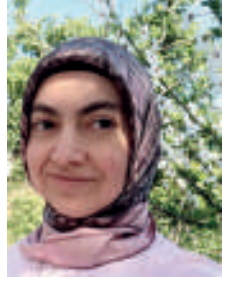


*Düğ Art*<sup>®</sup>

OKUR | YAZAR | ÇİZER | PLATFORMU



## İNCELEME



Nevin ULUSOY

@nevinulusoy

# “FRIDA”

## ACI VE TUTKUNUN SANATÇISI

Frida Kahlo. Meksikalı, Sürrealist sanatçı. Popüler kültürün en sevdiği karakterlerden biri. Yüzü defterlerin, çantaların üzerinde sıklıkla bizimle- dir, sözleri internette her yerde, popüler dergilerde karşımıza çıkıp durur. Ancak sanatçıyla göz göze geldiğimizde, derin-lerine daha dikkatli bir bakış talep eder bizden ve kalplerimizle konuşmaya başlar.

2002 yapımı Kahlo'nun yaşamı ve kariyeri hakkındaki “Frida” filmi sanatçının her yönünü anlayabilme yolunda mükemmel bir çaba. Yaşantısı, sanatı gözlerindeki ve içten cümlelerindeki öykü sonuçta. “Frida” Hayde Herrera'nın “Frida: Frida Kahlo'nun Biyografisi” adlı kitabından uyarlanmış bir film.

Yönetmen Julie Taymor her sahnede yeteneğini fark ettiriyor bizlere, izlediğimiz her an Frida'nın atmosferini hissediyoruz. Başroldeki Salma Hayek gerçekten Frida gibi görünüyor, aslında o Frida'nın ta kendisi film boyunca, her bakışında, hareketinde, konuşmasında. Frida'nın eşi, asla bitmeyen sorunlu aşkı, hocası Diego Rivera rolünde Alfred Malina'yı görüyoruz. Filmin iki Oscar ödülü var, En İyi Makyaj ve En İyi Müzik dallarında. Salma Hayek de ödüle aday gösterilmiş.

Film Kahlo'nun gençlik dönemiyle başlıyor, akademiye erkek arkadaşıyla giden öylesine hevesli, yaşam dolu, tutkulu ve resme karşı inanılmaz bir arzu duyan gencecik

bir kız var karşımızda. Diego'ya öylesine hayran ki onun resim yapmasını gizlice izlemekten alıkoymuyor kendini. Sonra kaza... Hayatının akışını değiştiren kaza ama hiçbir şey onu durduracak güçte değil. Tutkusunu boğacak ne olabilir? Tutkunun vücut bulmuş hali o; yaşam tutkusu, öğrenmek ve aşk. Acı ve kederin canlı anıtı Frida ve devasa acısını, bütün yaşantısına boyasını çalan, acısını sanatına yansıtabilen bir sanatçı. İçimize işleyen resimleri, eşsiz öz portreleriyle... “Resmim acının mesajını taşıyor” der bunu ifade etmek için. Yaşamın her alanında özgürlük sevdası yaşantısına yön verir onun.

Özgürlük, yalnızca kendisi için değil, bütün insanlık için, kardeşçe, omuz omuza bir yaşantıya da inanır. Ruhunun gücü öylesine devasa ki hayal bile edilemeyecek büyüklükte fiziksel ve ruhsal acılara dayanabildiğini görürüz. “Kendimi resmediyorum çünkü genellikle yalnızım ve en iyi bildiğim konu kendim.” İşte Frida’nın sanatı, acısı ve kendisi.

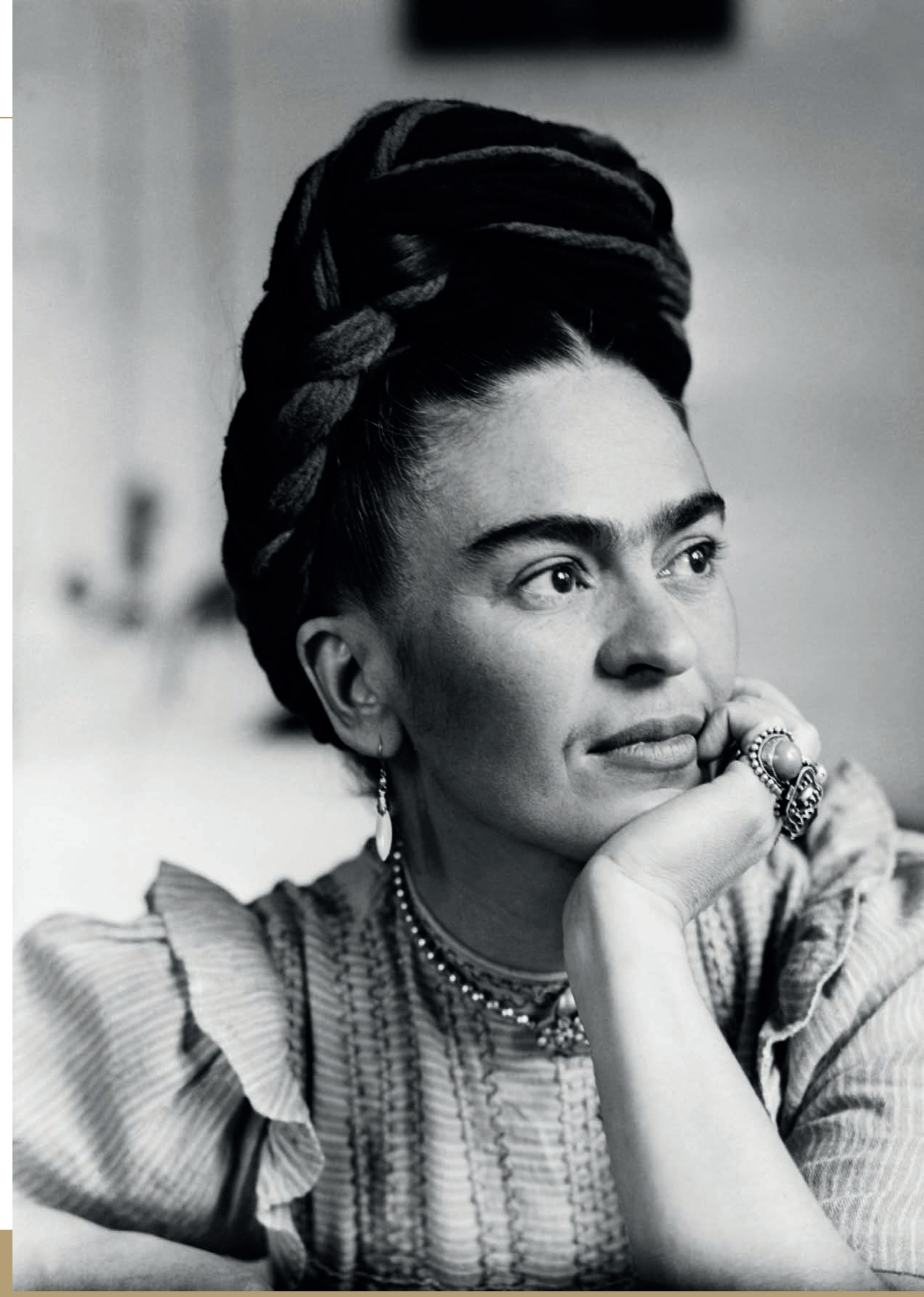
Filmin en aklımızda kalan bölümlerinden biri olan düğün sahnesi Frida için acıların son bulduğuna inandırır bizi ve ortak arkadaşlarından birinin yaptığı konuşma mutluluk umudu pırıltıları doldurur gözlerimize. Aslında “kadını esir etme kurumu” olan evliliğin Frida ve Diego gibi kişilerce aşk yoldaşlığıyla denenebileceğini belirtir konuşmasında bu dost. Ama evliliği yalnızca acısını arttırmaktan başka bir işe yaramaz: “Hayatımda iki büyük kaza oldu. Biri tren, diğeri de Diego. Diego en kötüsüydü.”

Film, onun apayrı bir büyüye sahip tablolarıyla dolu elbette! “Frida ve Diego Riviera” (1931), “İki Frida” (1939), “Kırık Sütun” (1949) bunlardan bazıları. Yaşama bakış açısını şu sözlerle yansıtır Kahlo: “Ayaklar, neden onlara ihtiyaç duyayım uçmak için kanatlarım olduktan sonra.” Kanatlar, fırçadan yüreklerimize yayılan içindeki ateşin kıvılcımı, önce renkleri tutuşturan, varoluş uçurumlarının diplerinden gökkuşağının ötelere çırpılan kanatların rüzgârı. Suat Derviş’in unutulmaz romanı Çılgın Gibi’de bahsedilen kahramanımız gibi değil mi Frida kanatlarının rüzgarını dinlerken: “Evet, o bu hayatın bütün haki-

katleri dışında yaşıyordu. Kendi iç alemine gömülmüştü. Yürürken gittiği istikamete değil, yüreğindeki ateşin alevine bakıyordu.” Bu alev, kanatlarının esintisi onun damarlarına can getirir, acısını, hüznünü fırça darbelerinde nefese dönüştürür. Kendisi adlandırmaz sanatını, sanatı vardır, onun özgürlük yüküdür ve yaşam gerçeği: “Benim bir Sürrealist olduğumu sandılar ama değildim. Ben asla rüyaları resmetmedim. Kendi gerçekliğimi resmettim.” Sanatçının müzeye dönüştürülen evini internette bile olsa dolaştıktan, varlığını evin içinde hissettikten sonra filmi izlemek benim için büyüleyici bir deneyim oldu. O evde Frida’nın yaşadığını, resim yaptığını, çalıştığını, bahçede dolaştığını görmek! Filmin kareleri bizi de içine alıyor, boyaların kokusu, ruh kıvılcımı, resim yaparken esen özgürlük rüzgârı içimize işliyor, kederin gri göğünde dolaşıyoruz, sanatın varoluş neşe hüzmeleri de yer yer parlıyor, görüyoruz.

Filmin Caetano Veloso ve Lila Downs tarafından seslendirilen şarkısı “Burn it Blue” Kahlo’nun son acılarının ruh halini yansıtıyor bize: “Umarım çıkış neşe doludur ve bir daha asla geri dönmem.” Bu şarkı da En İyi Müzik Dalı’nda ödüle aday olmuştu. Sinema görsel anlatıyla sözün ötesinde bir sanatsal deneyimi, sözün gücünü de kullanarak karelerinde sunuyor bizlere ve gümüş perdede düşsel, bilmediğimiz yeni yaşantılara kanatlandırıyor bizleri. Frida Kahlo gibi yaşam yolumuzda rehber ışığımız bir sanatçıyla karşı karşıya gelmek, adeta yan

yana yürüyebildiğimizi hissetmek sinema büyüsüdür elbette. Frida çalışmaları ve yaşamıyla doğrudan bize sesleniyor, film bu sesleniş taptaze gönüllerimize sunuyor, evrenin ve yüreklerinin derinliklerinde kendilerini arayanlara bir sesleniş bu, Finlandiyalı metal grup Amorphis’in “The Wanderer”, “Gezgin” şarkısındaki gibi: “Bakın yoldaki adama Taşındığı yük Her şeyi kaybetmiş ama hâlâ devam ediyor Acı ve keder yolunda verilen sözler tutulmadı Bir kez daha aldatıldı Umudu olmayan bir gezgin Neden bu ağır yük Ne arıyor Hayallerini arıyor” Frida, hayallerimizi ararken ışık tutuyor bize. İngiliz ressam J.M.W. Turner’ın güneşi resmetme tutkusu onda kendini resmetme tutkusu ve bu tutku insanın acıları ve sevinçleriyle dünya denilen bu gezegende evrenin bir parçası olarak kendini bulma tutkusu, yaşam sürdükçe devamlı olan bir arayış, değişimin kendisi dışında değişmeyen tek şey belki de. Varoluş, yükümüzle bir arayış, özgürlük esintisiyle, düşlerimizden geçerek, sanat, düşlerin gerçekliğinde, gerçekliğin düşlerinde. Ferit Edgü’nün sinemaya da uyarlanan “Hakkari’de Bir Mevsim” romanının başında alıntılanmış gibi Carlos Castenadan: “Hiç kuşkusuz, düş gerçeğin ta kendisidir. Düş görmek, düşlemek, bir güce sahip olmak demektir. Elindeki bu güçle çok şeyi değiştirebilir insan. Gizli kalmış nice şeyi bu güçle bulup ortaya koyabilir.”







## MAKALE



Eray Emin AYDEMİR

erayeminaydemir

# GİZEMLERE YÖN VEREN YAZAR UMBERTO ECO

Yeni bir çağın içindeyiz ve bu çağın işaretleri gözlerimizin hemen önünde. Bilgisayarlar, cep telefonları, tabletler ve bunların sonucunda bilgiye kolay ulaşma seçeneği. Ne yazık ki çabuk ve kolay ulaştığımız bilginin ne kadarının doğru olduğu hakkında birçoğumuzun pek fikri yok. Peki ya gizli saklı bilgiler? Derinlerde saklanan, tarih kitaplarında veya web sitelerinde bulunmayan gerçekler... Eğer Orta Çağ, Hıristiyan inançları, şövalyeler, gizli kalmış planlar ve gerçekleşeceği günü sembollerin ardına saklanarak bekleyen kehanetleri arıyorsanız, size gerçekleri kitaplarının satır aralarına saklamış bir yazardan bahsedeceğiz bu yazımızda... Umberto Eco... Ödün vermeyen bir ay-

dınlanma üstadı İtalya'nın Alessandria kasabasında 1932 yılında dünyaya gelen Eco, kendisinden önceki bilgilerin büyük çoğunluğu gibi zor bir çocukluk geçirdi. Muhasebeci babası Gulio İkinci Dünya Savaşı sebebiyle savaşa çağırılınca, annesiyle beraber Piedmontese dağlarının eteğindeki küçük bir köye taşındı. Eco, hayat ile ilgili ilk gözlemlerini burada yapma şansını buldu. Faşistler ile Partizanların mücadelesini henüz çocuk yaşta gözlemleyen Eco, insanların savaş ve mücadele halindeki ruh durumlarını gözlemledi ve Foucault Sarkacı isimli romanında bunu edebi şekilde yansıttı. Hukukçu olmasını talep eden ailesine karşı dik başlılık göstererek geleceğini kendi çizmek isteyen Eco,

sevmediği hukuk eğitimi yarıda bırakarak Torino Üniversitesi'nde Orta Çağ Felsefesi ve Edebiyatı eğitimi aldı. İtalya'nın havasından mı suyundan mı bilinmez, ömrü boyunca Orta Çağ kültürü ve o dönemde yaşananlar onun hem hayatını hem de kalemini büyük ölçüde etkiledi.

1954 yılında filozof ve din düşünürü Thomas Aquinas ve onun Orta Çağ'da oluşturduğu akımlar üzerine yazdığı tezle felsefe doktorasını tamamlayan Eco, iyi bir Katolik olarak yetişmesine rağmen giderek din ile arasına mesafe koyacak ve kilise ile yollarını ayıracaktı. Bu ayrılık ilginç bir detayı içerisinde barındırıyor.

Yıllarca dini inancını sorgulayan Eco, bu kararına karşın din tarihi üzerine bilgilerini muazzam şekilde artırıyor ve Orta Çağ ile ilgili yaptığı çalışmalarda Katolik Kilisesi'nin yarattığı olumsuz etkilerden besleniyordu.

Torino Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra akademik kariyerine başlayan İtalyan yazar, 1961 yılından itibaren Torino, Bologna ve Floransa'da akademik çalışmalarını sürdürdü. 1954-59 yılları arasında İtalyan televizyon kanalı RAI'de kültür programlarında da görev alan Eco, bu tarihlerde ilgisini kitle kültürüne yöneltti. RAI'de çalışırken medyanın halk üzerinde yarattığı etki dikkatini çekti. Yaşadığı deneyimler sonucunda doktora tezini 1956 yılında tekrar ele alan İtalyan yazar, "Il Problema Estetico di San Tommaso" (Aquino'lu Thomas'da Estetik Sorunu) başlıklı çalışmasıyla ilk kitabını yayımladı. İlerleyen yıllarda göstergebilim de başta olmak üzere birçok önemli çalışmaya imza atan Eco, 1980 yılında yayınlanan *Gülün Adı* isimli romanıyla edebiyat dünyasında büyük bir deprem yarattı.

Akılcılık ile bağnazlığın savaşı *Gülün Adı*, iki yönlü bir kitap... Kitapta, Fransisken bir rahip olan Baskerville'li William'ın manastırda işlenen cinayetin ardından katili aramak için çömeziyle beraber verdiği mücadeleye tanık olur okur. Ancak esasen eser, bağnazlığa kalem ile indirilen müthiş darbeleri anlatır. Diğer rahiplere ve kiliseye göre oldukça farklı bir düşünce yapısına sahip olan William'ın katili bulmak için yaptığı

araştırma, söz konusu kütüphane olduğunda sekteye uğrar çünkü kütüphaneci ve yardımcılar hariç hiç kimsenin kütüphaneye girme izni yoktur. Katili bulma isteğiyle beraber kütüphanede yer alan kitapların neden rahiplerden gizlendiği fikri William'ın içini kemirir. Manastırda yaşayan "Yaşlı Jorge" kütüphanenin korunması ve rahiplerin yasaklı kitaplara ulaşmaması için yoğun çaba harcar. Yazar Eco, Jorge'nin cahilliğini betimlemek için bu yasadışı rahibi kör olarak karakterize eder. Başka bir ifadeyle Jorge, bilgiyi insanlardan saklamak için uğraşan skolastik düşüncenin beden bulmuş halidir. William'ın kütüphaneye duyduğu ilgiyi fark eden Jorge, bir engizisyon sorgucusunu manastıra davet ederken, yazar Katolik Kilisesi'nin bilgi ve akılcılığa olan düşmanlığını okurlara tekrar tekrar göstermeyi amaçlar. Kitabın ana karakteri William karanlıktan korkmayan biridir. Yapılan bütün baskılara rağmen, girenler için birçok tehlikeyi barındıran, labirent şeklindeki kütüphaneye girer. William bu cesaretini aklına borçludur ve sonunda Jorge'nin okunmasından şiddetle korktuğu Aristo'nun *Poetica* isimli eserinin ikinci cildine ulaşmayı başarır. Böylelikle, yüzlerce yıllık insanlığın bilgi dağarcığını simgeleyen labirent kütüphanede, önemli bir hedefe ulaşmış olur.

Umberto Eco, bu ölümsüz eseri ile düşüncenin yasaklanması, dinsel öğretilerin dışındaki fikirlere yapılan baskı, bağnazlık ve kilise içerisinde çarpık yapılanmayı mu-

azzam bir edebi dille yerer. Tabii kitabın bu kadar ses getirmesi ve daha sonra Sean Connery'nin müthiş oyunculuğu ile çekilen "Gülün Adı" isimli filmin başarısı Katolik Kilisesi'nin şimşeklerini Eco'nun üzerine çekmesine sebep olur.

"Hafta sonları yazan ciddi profesör"

"Yazmak istediğim hikâyeler beni hiç rahat bırakmaz. Odamdayken sanki hepsi çevremi sarmış gibi gelir bana; küçük şeytanlar, biri kulağımı bir diğeri burnumu çekiştirir ve her biri 'Beni yazın, efendim, ben güzelim' der" sözleriyle yazma konusundaki iştahını ifade eden Umberto Eco, gizlemeye duyduğu merak, gizli öğretiler ve semboller peşinde koşan bir yazar olarak ikinci romanı Foucault Sarkacı ile ilk eserindeki başarısının tesadüf olmadığını gösterdi. Yaklaşık sekiz sene sonra roman türüne dönüş yapan yazar, akademik eserlerine ve köşe yazılarına devam ederken, Foucault Sarkacı ile tarihin gizemli dönemlerinde gezinmek isteyen okuyucularını Orta Çağ ve dinler hakkındaengin bilgisiyle büyüledi.

Kitapta, pozitif bilimlerin gelişmesinde büyük pay sahibi olan gizli ilimlere değinen yazar, bu gizli ilimlerin bazı kesimler tarafından göz ardı edilmesini net bir şekilde eleştirirken, Kabala'nın yanı sıra Tapınak Şövalyeleri'nin İslam ile bağlantısı ve simya üzerine dikkat çekici detaylar belirtmekten de çekinmedi.



Kendisini “hafta sonları roman yazan ciddi profesör” olarak tanımlayan Eco’nun, “Bir romanın içine girmek dağlarda bir tırmanışa girişmek gibidir; soluk alıp verme ritmini öğrenmeniz, hızınızı ayarlamamız gerekir, yoksa hemen soluğunuz kesilir” sözleri ise genç yazarlara önemli bir ders niteliğinde.

Tarlabaşı sokaklarında gezen Umberto Eco Dünyaca ünlü yazar, eğitimi ve özel merakları nedeniyle, tarih kokan şehirlerin de tutkunuymuştu. Doğal olarak İstanbul da ilgi alanına giriyordu. İstanbul’da geçen dördüncü romanı Baudolino için Atlas Dergisi’nin konuğu olarak 1988 yılında bu şehre gelen ve şehrin yıldızı parlamayan semtlerinden Tarlabaşı’nı gezen dünyaca ünlü yazar, on beş yıl sonra aynı semte geldiğinde İstanbul ile ilgili dikkat çekici sözlere imza attı. 2013 yılında kentsel dönüşüm sebebiyle koca bir şantiyeyi andıran Tarlabaşı’ndaki yıkım ile ilgili olarak “Siz çok fazla yıkıyorsunuz” söylemiyle tarihi binaların korunmadığını ifade eden yazar, İstanbul’u Roma, Rio de Janeiro ve New York ile beraber dünyanın

en güzel dördüncü şehri olarak tanımlamıştı.

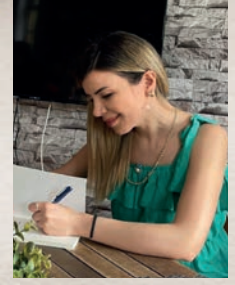
“Futbol, günümüzün en yaygın dini, batıl inancıdır”  
Yapıtlarında orta çağ, din, semboller ve gizemlerden beslenen Eco’yu çağımızın eşsiz entelektüellerinden biri haline getiren etkenlerden biri de içinde bulunduğumuz dönemi iyi etüt etmesi ve futbol başta olmak üzere birçok konu ile de yakından ilgilenmesiydi; tabii kendine has tarzıyla. Futbolu bir din olarak gören ve fanatizmin futbolu çirkinleştirdiğini belirten yazar, toplumları ve içinde bulunduğumuz dönemi geçmişle kıyaslayarak tarihsel verileri yeni dünya ile karşılaştırdı. Teknoloji çağını desteklese de zaman zaman eleştirel bir tutum takınmaktan geri kalmayan Eco, bu bakış açısı ile teknolojinin yani maddenin, insanı insan yapan özelliklerin önüne geçmemesi gerektiğini ömrü boyunca savundu.

Akademik, araştırma ya da roman olsun, ardında birçok eser bırakan Umberto Eco, yapıtlarıyla yüzyıllar sonra bile konuşulmaya devam edecek. Orta çağ, yirminci

ve yirmi birinci yüzyılları anlamak isteyenler onun kitaplarına başvuracak. 2016 yılında aramızdan ayrılan büyük yazarın kendini ölümsüz kılan eserleri şunlar: Gülün Adı, Alımlama Göstergebilimi, Foucault Sarkacı, Günlük Yaşamdan Sanata, Önceki Günün Adası, Anlatı Ormanlarında Altı Gezinti, Avrupa Kültüründe Kusursuz Dil Arayışı, Ortaçağı Düşlemek, Yorum ve Aşırı Yorum, Somon Balığıyla Yolculuk, Yanlış Okumalar, Beş Ahlak Yazısı, Ortaçağ Estetiğinde Sanat ve Güzellik, Açık Yapıt, Baudolino, Kraliçe Loana’nın Gizemli Alevi, Prag Mezarlığı...

-----  
-----  
Kaynaklar:  
<http://www.diken.com.tr/umberto-eco-istanbul-zaman/>  
<http://t24.com.tr/haber/umberto-eco-istanbul-karsi-derin-entelektuel-duygular-besliyorum.227274>  
<http://www.acikbilim.com/2012/11/incelemler/bilgi-kimi-zaman-ol-durucudur-gulun-adi.html>  
<http://www.gazetevatan.com/romanlariyla-orta-cag-i-sevdiren-adam-umberto-eco-919372-pazar-vatan/>  
<http://www.hurriyet.com.tr/umberto-ecoya-veda-kati-olan-her-sey-akiyor-40057813>  
[http://www.bbc.com/turkce/haberler/2016/02/160220\\_umberto-eco\\_obit](http://www.bbc.com/turkce/haberler/2016/02/160220_umberto-eco_obit)  
[http://www.ntv.com.tr/sanat/bulbulu-oldurmekin-yazari-hayata-veda-etti,pr3gKSD1BUSwZ1atZoP4CA?\\_ref=infinite](http://www.ntv.com.tr/sanat/bulbulu-oldurmekin-yazari-hayata-veda-etti,pr3gKSD1BUSwZ1atZoP4CA?_ref=infinite)  
<http://umbertoeco.kimdirkimdir.com/>  
<http://www.biyografi.info/kisi/umberto-eco>  
<http://www.edebiyathaber.net/umberto-eco-italyan-felsefe-ve-edebiyatinin-ezber-bozan-entelektueli-hasan-sarac/>

\*Söz konusu yazı daha önce Gözden Dergisinde yayımlanmıştır.



Şeyda BOZKURT

# Farz Et Uzak Bir Yerdeyim

Bana uzakta bir yerdeydin  
Aslında içimde bir yerde  
Farz et yaşıyorsun her gün beni  
Belki de unuttun bir an beni

Gözlerim yollarda seni arıyor  
Kalbim senin sevgine sürgün  
Bu aşkın sonunu kimse bilmiyor  
Sadece sana sürgünüm ve sendeyim

Farz et bir an unuttun beni  
Farz et bir an başkasının oldun  
O an gerçekten sürgün olurum  
Ama sana değil geçen zamana

Bu aşkın en güzel şahidi zaman  
El ele kaybolduk zamanda  
Bir an bendeydin bir an benden uzakta  
Zaman içinde dönen bir halkaydık aslında

Sana uzakta bir yerdeyim  
Sensizim ama hep sendeydim  
Sana sadık yüreğim  
Seni sensiz de yaşıyor yüreğim

Gözlerim gökyüzünden seni seyrediyor  
Bensiz soğuk bir şehirde  
Sevgiden mahrum insanlar içinde  
Bende kalmaya çalışıyor yüreğin

Farz et sana uzakta bir yerdeyim  
Ama sen hep bendesin benimlesin!



ŞİİR



Esra KOYUNCU

imza\_e

# Belki

şehrin ışıklarını saydım  
insanlar yazdım her bir parçamdan,  
kalemsiz kağıtsız  
ve çoğu zaman  
selamsız sabahsız

her gün tekrar ve tekrar  
doğarken dünyaya  
kayda değer anlamlar aradık  
sınavsız burslar verdi hayat  
en acı tecrübelerine bulaştık

ilkbaharlara kandırdık "biz"i  
meyve çiçeklerinden taç yapmanın  
modasına uyduk  
sıcak iklimlere uydurduk "biz"i  
bekledik yalnız kalmasını istemediğimiz  
nakaratlara eşlik etmelerini

memleketinden koparılmış  
bir çocuk gibi  
fısıldadığımız türküler  
bir bize tanıdık gelir

belki de bu yüzden hiç bilemeyecekler  
güneşe güneş olmanın kuvvetini

*beklenmeyen acılar da konuşulsun  
beklenmeyen mutluluklar kadar*



# Sarman

Merhaba, benim bir sürü adım var. Kimi Sarman diyor kimi Sarı diyor kimi Güneş diyor. Pişt diye seslenen de çok. Birkaç saat önce bir araba üzerimden geçti, şimdi bir veteriner kliniğindedim; benimle ilgilenen abinin dediğine göre çok geç getirmişler beni buraya. Yapabileceği bir şey yokmuş. Oysa kaza sonrası şoför arabasından inip bakmıştı durumuma, beni arabasına alacak sanmıştım. Biraz bana biraz da sağa sola bakınıp arabasına atlayıp gitti. Peşinden birkaç insan toplandı başıma. Birileri telefonla bir yerleri aradı, cevap alamadı. Bir başkası kutu bulma derdine düştü... Yarım saatten fazla süre böyle başımdaki insanların telaşıyla geçti. Sonra bir araba geldi, ben yine korktum ama hareket edemiyordum, kaçamadım. Arabanın üzerinde de kedi

ve köpek fotoğrafları vardı. Elleri eldivenli bir abi geldi, beni bir kutuya koyup toplaşan insanlarla konuştu biraz. Yarım saat kadar yol gittikten sonra beni buraya getirdi.

Buradaki abi sık sık üzüntülü bir şekilde, iç kanamadan dolayı artık bir şey yapamayacağını söyleyip şoförlere söylenip duruyordu. Ben bazen ona sesleniyordum, biliyorum beni sevmişti. Hatta buraya geldiğimde benimle uzun uzun konuşup okşamıştı. Canım yansa da mutlu olmuştum.

Kısa bir süre sonra bembeyaz bulutların arasında süzülüyordum. Biraz ileride "Trafik Kazaları Şubesi" diye bir levha ve çevresinde de benim gibi bir sürü kedi ve köpek vardı. Onların da çeşitli yerlerinde yara bere vardı. Hepsi bir sisin içinde gibiydi. Kendi

aralarında konuşup duruyorlardı. Kimi bir plaka söyleyip "plakasını aldım" deyip duruyordu tekrar tekrar, kimi ise "ben çarpan aracı göremedim bile" diyordu. Kedilerin çoğunlukta olduğunu gördüm. Biraz ileride bir banko, bankonun arkasında da birkaç görevli kedi köpek vardı. Görevliler sinirli ve söylene söylene çalışıyordu; "Ne zamana kadar trafik terörüne kurban vereceğiz?" diye söylendi bir tanesi. Yanındaki umutsuzca "Biteceğini sanmıyorum" diye yanıtladı onu. "Kaza herkesin başına geliyor ama ölümlerin çoğu çarpıp kaçanlar yüzünden!" "Aksini kimse iddia edemez ama bu nasıl çözülecek?" "İnsanlarda ve araçlarda nasıl çözülyorsa öyle!"

“Nasıl yani?”

“Önce koruma önlemleri, sonra bilinçli olmayla.”

“Bizi umursayacaklarını sanmıyorum.”

“Yapmalılar! Kendi can ve mallarını nasıl koruma altına alıyorlarsa bizimkileri de aynı şekilde koruma altına almak zorundalar.”

“Nasıl olacak o iş?”

“Arabalarına yaptıkları poliçelerde net ve açık bir şekilde, kaza sonrası tedavi masraflarımızın karşılanacağını yazacaklar.”

“Yok mu öyle bir madde?”

“Kimi ‘var’ diyor kimi ‘yok’ diyor. Madde ucu açık olduğu gibi sürücülerin işin içinden sıyrılmalarını da sağlıyor. Maddeye göre, kaza sonrası sokak

hayvanlarını bir kliniğe ya da merkeze götürmeleri gerekiyor fakat madde bu kadar. Tedavi masrafını içeren bir ibare yok. Bu da biz sokak hayvanlarını mağdur ediyor. İşin bir diğer tarafı ise Tahkim Komisyonu; orada da kimi zaman tedavi masrafları sigorta şirketince karşılanıyor kimi zaman ise karşılanmıyor. Senin anlayacağın, net ve bağlayıcı bir durum yok ortada. Önce her poliçeye bu maddeyi net, açık bir şekilde yazarak başlamalılar işe. Sonra bunu insanların haberdar olabileceği tüm yayın organlarından duyurmalı, kısa mesajlarla bildirmeliler. Böyle böyle kafalarına sokmalı, gereken farkındalığı oluşturmalı!”

“O zaman önce buradan sigorta şirketlerine sesimizi duyura-

lım.”

“Kesinlikle!”

“Hey! Her sene ‘şu kadar kar elde ettik, bu kadar üretim yaptık’ masallarınız sizin olsun, canlarımız bizim. Bizim canımızı da teminat altına alın!”

“Umarım duyarlar sesimizi.”

“Birileri duymalı...!”

O kadar haklıydı ki görevliler. Biz her gün ölmeye devam ederken insanlar için bir sayıdan bile ibaret olamıyoruz. Oysa küçücük birkaç harf ve satırla birçok sorunumuzu çözebilecek güçleri var. Bunu sağlayıp iyi bir şekilde halkı bilinçlendirebilirler. Ama neden kimse bu konuda bir şey yapmıyor? NEDEN???





PARANA

[www.paranayayinlari.com](http://www.paranayayinlari.com)



[www.babicandles.com](http://www.babicandles.com)

*Düş Art*<sup>®</sup>  
OKUR  
YAZAR  
ÇİZER  
PLATFORMU